

БОРБА®

Шуми Марица
Окървавена,
Плаче вдовица
Люто ранена.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Български чеда,
Цѣль свѣтъ ни гледа,
Хай къмъ победа
Славна да вървимъ.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Лъвътъ балкански
В'бой великански
С'орди душмански
Води ни крилатъ.

Шуми Марица

Музыкална партитура с ноты и текст на песня.

1885

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Млади и знойни
Въ вихритъ бойни,
Ний сме достойни
Лаври да беремъ.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Ний сме народа
За честь, вобода,
За мила рода,
Който знай да мре.
Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JANUARY 1991

ИВАНЪ МИХЙЛОВЪ

† ПОЧИНА

ИВАНЪ МИХЙЛОВЪ

Щяниятъ неговъ животъ бѣ посвѣтенъ въ служба на българщината и въ борбата за свобода на поробенитѣ наши братя въ Македония. Въ тази борба той далѣ скъпи жертви – като отмянение за неговата дейность бѣха най-жестоко убити неговия баща Михаилъ Гавриловъ и братъ Христо Гавриловъ.

Но духътъ на Михайловъ никога не бѣ сломенъ.

Роденъ 1896 въ крепостта на българщината – Ципско Ново село, той отрасва всрѣдъ гигантитѣ на македонската борба Миша Развигоровъ, Тодоръ Александровъ и Сандо Малинковъ. Иванъ Михайловъ преживѣва ужаситѣ, които съпровождатъ турската "обезоружителна акция" отъ 1910 г., опиянението отъ юската свобода въ 1912 година.

Его какъ описва като ученикъ въ Солунската българска гимназия посрѣщането на българскитѣ войски въ града:

"На другия денъ стана истинско народно посрѣщане на частитѣ отъ седма Рилска дивизия... Не може да се опишатъ чувствата, които се изтръгваха отъ гърдитѣ на народа при първото ура..."

Но скоро настѣпва ново робство, подъ новъ поробителъ, идва и новъ пътъ въ живота на Михайловъ – той започва да работи

при Тодоръ Александровъ, става неговъ пръвъ помощникъ, а следъ убийството му и неговъ замѣстникъ.

Въ следващитѣ десетилѣтия, Иванъ Михайловъ като лидеръ на ВМРО продължава неотклонно борбата на поробенитѣ македонски българи за свобода и самоопредѣление. Въ тази борба се дадоха много жертви, но македонскитѣ въпросъ остана актуаленъ на въковната сцена и съдбата на мѣстното българско население не спираше да занимава обществеността. Неговиятъ български духъ остана високъ и неоязвимъ – това стана напълно ясно при освобождението на Македония въ 1941 година, когато населението посрещаше българскитѣ войски съ неопишуема радостъ и ентузиазъмъ.

Заслугитѣ на Иванъ Михайловъ къмъ всекупната българщина сѣ неизмѣрими. Той показа какъ се служи неотдайно на една света кауза, използвайки всички сръдства, които сѣ на разположение. Въ тази насока, на първо мѣсто трѣбва да се изтъкне неговата писателска – публицистична дейность. Книгитѣ, които остави той ще продължатъ неговото дѣло въ въковетѣ. Въ "Спомени", Иванъ Михайловъ, съ неоспорими факти, документи, подробни описания представя борбитѣ на македонския народъ и неговата българска принадлежность "Споменитѣ" наредъ съ "Запискитѣ" на Захари Стояновъ и "Строители на съвременна България" отъ Симеонъ Радевъ сѣ настолнитѣ книги на българския народъ.

Дълбоко вѣрваме въ думите на Михайловъ: "Съ неотстъпна воля, съ чисто намѣрение и работа, ще може да се дочака и обрать въ положението. Само който е загубилъ духа си, той загубва всичко."

Тѣзи думи започватъ да се сбъдватъ.

Какво по-добро успокоение за неговата душа ?

Богъ да го прости !

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
† Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ

Година 40, брой 1

Книжка сто и шеста

Януарий 1991

"Да бждемъ, или да не бждемъ" ?

(ПО ПОВОДЪ ПРЕДСТОЯЩИТЪ ИЗБОРИ ВЪ БЪЛГАРИЯ ПРЕЗЪ МАЙ 1991 ГОДИНА.)

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

Макаръ че следъ изборитъ станали въ България на 10 и 17 юний 1990 г. комуниститъ останаха на властъ, като се анализира какво е станало по време на изборитъ, какъ комуниститъ сж използвали властта която имаха, за да принудятъ хората въ малкитъ градове и селата, да гласувагъ за тѣхъ, че опозицията не обединяваше всички противокмунистически партии и групи, което значи загуба на гласове и че опозиционната пропаганда се ограничи предимно въ голѣмитъ градове, се вижда ясно, че изборитъ презъ юний 1990 г. бѣха една голѣма крачка напредъ къмъ отстраняването комуниститъ отъ властта и че перспективата за извоюване на победата е на лице.

Веднага следъ изборитъ, когато народътъ разбра какво се е случило и защо се е случило, една вълна на ентузиазъмъ за продължаване борбата противъ комунизма, залъ цѣлата страна.

Нѣколкоседмичната стачка на студентитъ отъ всички университети, която бѣше подкрепяна отъ цѣлия народъ, принуди комунистическия Председателъ на България, Петъръ Младеновъ, да подаде оставка. Комуниститъ, които имаха болшинство въ Народното събрание, избраха за Председателъ на страната д-ръ Желю Желевъ, водача на опозицията. Намѣренията бѣха не скрити - комуниститъ разчитаха, че това ще уталожитъ народното недоволство срещу тѣхъ. Тѣ останаха, обаче, разочаровани тѣй като опозицията отказа да влѣзе въ коалиционно

правителство съ тѣхъ и народното негодувание се засили. Комунистическото правителство неможа да се справи съ положението, лошото икономическо състояние се влаши още по-вече и удара дойде. Професионалниятъ Съюзъ "Подкрепа" обяви стачка и поведе всички други съюзи. Стачката парализира страната и постави правителството въ невъзможност да управлява и то капитулира. На 27 ноември 1990 г. Министъръ Председателътъ Андрей Лукановъ подаде оставка на цѣлото правителство. Председателътъ д-ръ Желю Желевъ обяви, че нови избори ще се проведатъ презъ май 1991 година.

Българскиятъ народъ спечели битката противъ комунистическото правителство, но войната противъ комунизма още не е спечелена.

Изборитъ, които ще станатъ презъ май 1991 г., за България и българския народъ, ще бждатъ избори "Да бждемъ, или да не бждемъ"!

Никой не бива да си прави илюзии, че комуниститъ сж готови, доброволно, да предадатъ властта. Пишепниятъ тия редове е живъ свидетелъ, когато, следъ 9 септември 1944 г., комуниститъ съ помощта на Съветската Червена Армия завзѣха управлението въ България, тѣ официално и публично заявиха и все още заявяватъ: "Ние съ кръвъ взѣхме властта и само съ кръвъ ще я дадемъ". Това не сж само думи, това е тѣхното твърдо становище. Малко преди да подаде оставка комунистическиятъ Министъръ

Председател Лукановъ, заяви "Ние сме най-силната партия и такава ще останем".

Сега въ България, на всъкжде из страната, комунистите държат постове въ администрацията, полицията, държавната сигурност и пр. Тъ сигурно иматъ въ партийната си каса, вече турени, милиони държавни пари за предстоящата им пропаганда. "Червенитъ Барети" сж още на мѣстото си и то въоръжени до "зѣби". Временното правителство, което ще има да произведе изборитъ, нито е въ състояние нито ще има възможностъ, за няколко месеци, да замѣни тия комунистически кадри, заемащи позиции отъ които тѣ ще иматъ възможностъ да влияятъ на изборитъ. Никой да не си прави илюзии, ще повторимъ, че комунистите нѣма да използватъ цѣлата си властъ и всички сръдства, които иматъ за да останатъ пакъ на властъ. Тѣ знаятъ какво сж видѣли по време на тѣхния режимъ, тѣ знаятъ отговорноститъ, които иматъ и последствията кои-

то може да ги сполетятъ, ако загубятъ изборитъ. Изборитъ презъ май 1991 год. сж сжщо, както и за цѣлия народъ, така и за комунистите, избори: "Да бждемъ или да не бждемъ".

Заветътъ, който цѣль въкъ блести написанъ надъ входа на Народното събрание въ София: "Съединението прави силата", да бжде вѣрата, която ще ръководи опозицията презъ време на изборитъ презъ май 1991 г. Всички различия, които съществуватъ между отдѣлнитъ партии и групи, което е нормално въ демократическитъ страни, трѣбва да бждатъ оставени на страна и всички единни срещу комунизма да излеземъ въ изборитъ.

Никой не бива да забравя това което вече казахме, че изборитъ презъ май 1991 година ще решатъ въпроса: "Да бждемъ или да не бждемъ", ще решатъ, дали утрешна България ще стане една свободна и демократична страна.

Напредъ, единни, да извоюваме

победата!

Членове на ЦУС на БНФ посетиха България

Въ края на септември и началото на октомври 1990 година, инж. А. Дърводѣлски и инж. Георги Лазаровъ, членове на президиума на БНФ, както и г-нь Н. Атанасовъ президент на БНФ въ Швеция и г-нь Иванъ Трайковъ отъ клона Виена, посетиха България, където вѣззоха въ връзка съ много наши съмишленици, както и представители на опозиционни организации - Бълг. Дем. Форумъ, "Поддрѣпа" - д-ръ Конст. Тренчевъ. Независимото Д-во за Човѣшки права, Македонски Наученъ Институтъ, Монархическо - Консервативния Сюзъ - Велико Търново, Нар. Радикалната партия и други. Бѣха разисквани въпроси отъ общъ интересъ. Състояха се сжщо така сръщи въ Радио София и Редакцията на "Литературенъ Форумъ" /бившъ Литературенъ Фронтъ/.

На 2 окт. 1990 бѣ обявено създаването на политическия сюзъ "Националенъ Демократиченъ Форумъ - Обединение", въ който влизатъ Бълг. Демократ. Конституционна партия, Бълг. Дем. Форумъ и Бълг. Национална Демократична партия. Това е една важна стѣпка въ процеса на обединение на националнитъ демократични сили.

На 4 окт. представители на БНФ присъствуваха на пресе-конференция, въ която г-нь Страхилъ Пичевъ обяви обединението на 7 - 8 групи въ Христ. Соц. Сюзъ.

Съ Радио София бѣха уговорени подроб-

ности по интервюто на д-ръ Иванъ Дочевъ, което бѣ предадено на 19 окт. т.г.

Състояха се нѣколко срещи въ митницата на аерогара София, където отъ края на май стоятъ задържани 5 пакета съ юнското издание на "Борба" и специалното издание "Ние обвиняваме комунистическата партия и членоветъ на Ц.К. от 1944 год. до днесъ за убийствата и издевателствата върху българския народъ."

Въпрѣки официалнитъ обещания за демокрация и свобода на пресата, началникътъ на митницата - аерогара София г-нь Тихомиръ Кунчевъ, отказа да освободи изданията на БНФ. Една делегация отъ представители на БНФ, ръководителътъ на Борото къмъ ЦУС за разследване злодѣянията на тоталитарния режимъ и секретаръ на комитета "Истина", г-нь Ненчо Неновъ, както и журналистката отъ в-къ Демокрация, г-жа Соня Стоянова, посетиха сжщо така началника на митницата, като следъ това случатъ за изпратенитъ отъ БНФ брошури и "началникътъ на митницата въ ролята на цензоръ" бѣ публикуванъ въ в-къ Демокрация, 10 окт. 1990

Състоялитъ се срещи съ ръководителитъ на Бълг. Демократически Форумъ позволиха на представителитъ на БНФ да се запознатъ отблизо съ тѣхната дейностъ и нужди, за да може да се установи едно тѣсно сътрудничество.

Българският народ иска да знае истината!

Нашата страна сега е въ процесъ на ликвидиране съ режима на комунистите и изграждане на една нова свободна и демократична България. Това не може да се постигне безъ едно цялокупно участие на народа.

Презъ време на 47 години комунистически режимъ десетки хиляди граждани бѣха избити или "изчезнаха". Тѣхнитѣ близки, роднини и приятели дирятъ и искатъ да откриятъ незнайнитѣ гробове. Искатъ да се преброятъ жертвитѣ, да се установи кои сѣ виновницитѣ – терориститѣ и палачитѣ и тѣ да бѣдатъ подведени подъ отговорностъ и наказани, независимо какви постове заематъ въ управлението – ако има такива, които още заематъ постове. Миналото тежи на душата на народа, преди то да бѣде ликвидирано народа нѣма сърдце да се включи всеотдайно въ строежа на утрешна България.

Не става въпросъ за реваншъ или отмъщение, въпросътъ е за отговорности и правосъдие, да се постѣпти така както би се постѣптало въ всѣка една правова държава.

Въ България сѣ създадени вече не партийни организации, частни инициативи, които си поставятъ за целъ изследване на миналото, откриване на жертвитѣ и идентифициране на виновницитѣ. Всички тия организации заслужаватъ подкрепа. Въпросътъ за изследването на миналото, обаче, е много голѣмъ въпросъ. Той не може да се разреши само съ частна инициатива. Председателътъ, Правителството, иматъ задължението да взематъ инициативата и по официаленъ пътъ да се отпочне и направи пълно разследване на миналото, съ целъ да се ликвидира то и да се открие пътя за строежа на бъдещето.

Българският народъ иска да знае истината!

Този въпросъ трѣбва да се разреши докато не е станало късно, докато не се е изчерпало народното търпение!

Б.Н.Ф.

Ние искаме незабавно
чистене на българскитѣ
градове, села и улици
отъ имената на
комунистическитѣ
престѣпници

БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА МАФИЯ

РАЗПРОДАВА СТРАНАТА НИ

Резултатитѣ отъ изборитѣ за Велико Народно Събрание говорятъ ясно за непоколебимия и неотслабващъ характеръ въ конспиративната дейностъ, стилъ и методи на комунистическата партия – преименувала се въ социалистическа. Слѣдата показва, че е организация, която чрезъ умѣло прикрити методи, потайно и задкулисно ловко манипулира и действува за осигуряване на провеждане свои планове и запазване на всѣка цена предимствата за себе си, какъвто е случая със наложеното отъ нея балшинство въ парламента, свое ръководство на слѣдия, запазване на властта, номенклатурата, органицитѣ на сигурността и войската.

Пълната властъ надъ държавния апаратъ осигурява на комунистите дирижиране на всички мѣродавни и ключови позиции както вътре въ страната, така и въ чужбина, където властта си е изградила отъ години свои силни позиции, не само чрезъ устроени агентури, но и чрезъ икономически придобивки, като смѣсени предприятия, участие въ банки, чуждестранни капиталовложения и разполагане на огромни валутни сръдства. Промѣните въ източноевропейскитѣ държави сѣ нищожни. Пратеницитѣ на властта продължаватъ конспиративната си дейностъ въ чужбина. Тайнитѣ влогове въ западнитѣ банки имъ даватъ възможностъ да работятъ по директивитѣ на партията. Никой до сега не е повдигналъ въпроса за контролъ на смѣсенитѣ предприятия. Съ чии капиталъ разполагатъ бивши членове на партията и намиращи се понастоящемъ въ чужбина? Кой дирижира смѣсенитѣ сдружения като "Фруктина" въ Австрия, предприятието въ Регенсбургъ за българско кисело мѣлко, българо-баварската търговска банка въ Мюнхенъ, смѣсеното предприятие въ Хамбургъ, където се разиграватъ милиони валутни сръдства? Пазаритѣ на Западъ сѣ наводнени съ български произведения: овчо сирене – изнесено и преупаковано в чужбина докато въ страната народа изнемогва и децата сѣ обречени на постоянненъ гладъ.

Междувременно въ България разни фирми за търговска дейностъ продаватъ държавни мѣста, вили, крайморски почивни станции, стоки, храни, животни и пр. за чужда валута. Всички тѣзи манипулации се извършватъ системно и тихомълкомъ задъ гърба на народа.

Разговор с Иван ДОЧЕВ — бивш лидер на българските легионери

Съзнаваме, че интервюто с Иван Дочев ще предизвика нееднозначна реакция, но когато обществото узрява за преосмисляне на своето минало, на исторически процеси и закономерности, всеки има право на глас, колкото той да е краен или неприемлив от една или друга политическа платформа. Съзнаваме още, че липсата на информация не е нищо повече от липса на свобода.

— Г-н Дочев, какво представляваше Съюзът на националните младежки легиони, който по-късно се прекръстил в Съюз на българските национални легиони?

— Съюзът се яви като реакция срещу опита на комунистите, субвендиран и инструктиран от Москва, да комунизира българската младеж. Срещу комунистическия интернационализъм ние издигнахме лозунга за национализъм и любов към родината; срещу комунистическия атеизъм ние издигнахме лозунга за свобода на религията и подкрепа на българската църква, която заслужи в нашето Възраждане; срещу комунистическия опит да монополизират частните предприятия, частната собственост, земята ние издигнахме лозунга за право на частна собственост, а земята да принадлежи на селяните, право на свободни предприятия и упр. живяване на свободна професия, също и свобода, равенство на всички граждани, като по този начин спечелихме българската младеж. Тя ентузиазирано се приобщи към нашата организация, която за три-четири години набра няколкостотин хиляди членове. Съюзът беше разтурен от преврата на левенарите през 1934 година, а аз бях интерниран в Делидере, после осъден и пратен в Централния затвор.

— Г-н Дочев, комунистическата историография твърди, че преди 9 септември легионерите са били проводници на идеите на германския националсоциализъм в България в противоречие на политиката на старите класически буржоазни партии...

— Това абсолютно не отговаря на истината. В България навремето съществуваше една партия — националсоциалистическа. Българските национални легиони до последния момент и всякога са били абсолютно независима българска национална организация, която не е провеждала ничии чужди идеи.

— Г-н Дочев, участвали ли са българските легионери в преследване и репресии на участници в съпротивата преди 9 септември?

— Имаше обвинения от комунистите, че сме били агенти на полицията. Абсолютно невярно. Никога не сме участвали в преследване на хората и да било, никога не сме били в услуга на каквато и да била полиция.

— Твърди се, че към 1943 година след обрата на Източния фронт голяма част от легионерите, включително и вие като един от лидерите на легионите, са се съюзили с правителството на Богдан Филов, на Божилов.

— Това не е вярно, защото по онова време организацията на националните легиони формално не съществуваше и ако си спомнете, аз тогава се бях оттеглил вече от ръководството на организацията, която беше избрала за мой заместник генерал Христо Луков, когато после комунистите успяха да убият.

— Г-н Дочев, как посрещнахте 9 септември? Какво се случи с вас по-късно?

— Аз съм отричал комунизма като идеология и система на управление, винаги съм бил противник на комунистите. Аз смятам, че 9 септември е най-черната дата в историята на България. Аз не хранех илюзии, че няма да бъде ликвидиран, защото бях осъден на смърт от комунистическите партизани още преди Девети. Затова се укрих и много скоро напуснах България.

— Говори се, че заедно с Александър Цанков сте един от организаторите на българския корпус към хитлеристката армия. Какъв беше този корпус?

— Това е абсолютно невярно — не съм участвал нито в този корпус, нито съм вземал участие в неговото организиране. Правителството на Александър Цанков във Виена беше емигрантско. Не на неговата партия. И легионите, и аз не сме участвали като членове на това правителство. Понеже то бе обявило, че ще се бори против комунизма, ние го подкрепяхме.

— По какви причини са издигнати вашите присъди — и преди 9 септември, и от Народния съд...

— Първата е за опозиционна дейност срещу левенарското диктаторско управление през 34-а година, за което бях осъден на една година затвор. След 9 септември комунистите ме осъдиха три пъти на смърт задочно. Едно, като водач на легионите, второ, като автор на статия в издаваното от мен списание „Идеи и дела“ и като главен секретар на Професионалния съюз на българските земеделски стопани. Съдиха ме само по идейни причини, идейни убеждения, като „народен враг“.

— Д-р Дочев, как попаднахте в Българския национален фронт?

— В Българския национален фронт не съм попадал, защото съм един от неговите основатели. Организацията на Българския национален фронт се състави от всички групи, които бяха се формирали веднага след 9 септември сред емигранцията. Организацията събра всички тези групи и лица, които бяха против комунизма. Организацията работи в емиграция в помощ на българския народ, за да се отърве от комунистическото иго, което му се наложи след 9 септември.

— В резолюцията на последния конгрес на Българския национален фронт се споменава, че вие възнамерявате да прехвърлите част от дейността на фронта в България. Моля ви за подробности...

— Ние сме развивали политическа дейност в емиграция, за да бъдем в подкрепа на българския народ. При положение, че вече има възможност да съществуват опозиционни партии, да съществуват опозиционни вестници, ние имаме намерение постепенно да прехвърлим политическата си дейност в страната. Емиграцията и нейната организация ще останат, но ние ще се опитаме да направим възможното да почнем дейност в България.

— Г-н Дочев, ако позволите, един по-личен въпрос. Преди известно време агенти на ФБР са били в българското посолство във Вашингтон и са търсили информация за вас по повод депортирането на евреи от нашата страна. Какво ще кажете по този въпрос?

— Аз лично, както и организацията на Националния фронт и организацията на Националните легиони в България никога не сме били антисемитски настроени. Никога не сме взели участие в акции срещу евреите, където и да са били те. Бяхме на становището и стоим още на него, че всички български граждани имат еднакви права и трябва да бъдат еднакво третирани.

— Бихте ли се върнали в България, г-н Дочев? При какви обстоятелства?

— Бих се върнал, но смъртните присъди, които имам, не са анулирани, както и законите, по които бяха издадени. Независимо от това, че не признавам Народния съд, дотогава, докогато формално всички тези закони и присъди не се отменят, за мен е рисковано да се върна. Аз не вярвам на комунистите, каквито и обещания да дават.

Разговора води
Владимир ТАНЕВ

Българското радио във София предаде

интервю със д-ръ Иванъ Дочевъ

Интервюто бѣ предадено на 1.ХІ. 1990 г. и бѣше публикувано въ нѣколко вестници. На 4 страница даваме публикацията направена на 6 ноемврий 1990 г. въ вестникъ "ПУЛСЪ".

Истинското лице на Българската народна армия

Непонятно защо, по този боленъ и нетърпящ отлагане въпросъ, се пише толкова малко или почти нищо. Вече щастливите млади хора подлежащи на военна служба ще служатъ 6 месеца по-малко или 18 месеца, а не 24 както бѣ до сега.

Войнишкиятъ животъ е добре известенъ на всички преживѣли две годишната човѣшка мелница, наречена българска казарма. Обстановката и условията тамъ сѣ добре известни и на шефове отъ БНА, но поне до сега не се е чуло офицеръ отъ армията да е изправенъ предъ воененъ съдъ заради това, че въ повѣреното му поддѣление се вършатъ престѣпления и извращения срещу личността на обикновения войникъ.

Положението е най-плачевно въ Елхово, Марица /Симеоновградъ/, Звездецъ, Грудово, Харманлий, Сливненскитъ казарми, Строителни и Ж.П. войски. Тамъ побоищата и издевателствата надъ младитъ войници сѣ непоносими: ударъ съ автоматъ въ областъта на бѣбрецитъ, пълзене по пода и лизане съ езикъ, вмѣсто миене, лицева опора срещу отворено джебнo ножче. Често събличане на млади войници отъ пияни офицери съ нареждане да танцуватъ голи. Има случаи на хомосексуализъмъ и изнасилване на войници.

По чувствителнитъ, които не можеха да издържатъ на тѣзи нечовѣшки условия въ казармитъ слагаха край на живота си. Много малко се знае за тѣзи мерзости, защото следъ заточението, наречено българска народна армия, младитъ хода се срамуватъ да разказватъ за своитъ преживявания въ поддѣленията на комунистическия рай.

Хари 5

ИНТЕРНАЦИОНАЛНА КОНФЕРЕНЦИЯ НА А.Б.Н.

ВЪ ТОРОНТО – КАНАДА

Б.Н.Ф. ВЗЕ АКТИВНО УЧАСТИЕ

На 15 октомврий 1990 г. въ градъ Торонто – Канада се състоя Интернационална Конференция на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народитъ. Конференцията проведе своитъ заседания въ голъмата зала на Украинския Националенъ Домъ на ул. Батурстъ, Торонто.

Въ Конференцията взѣха участие представители на деветъ Нации, като България бѣ представена от Б.Н.Ф. чрезъ една голъма делегация на чело с Инж. Ангелъ Гъндерски и г-нь Цоню Градинаровъ и участието на нѣколко отъ новитъ български емигранти сега въ Канада.

Главенъ говорителъ на Конференцията бѣ г-жа Слава Стетцко, Председателъ на Свѣтовния Централенъ Комитетъ на А.Б.Н съ седалище Мюнхенъ – Германия.

Бѣха разгледани редица въпроси отъ значение за странитъ още намиращи се подъ комунистическо управление.

Следъ конференцията Българската делегация има специална среща съ г-жа Стетцко гдето бѣше разгледанъ въпроса за новитъ български емигранти и тѣхното подпомагане.

Конференцията завърши работата си съ голъмъ успѣхъ.

Н О В А К Н И Г А

"ПО СЛЕДИТЕ НА ЕДНА БЕЗСМЪРТНА ПЕСЕН"

Отъ д-ръ Николай Русевъ, 1619 страници въ 2 тома, издадена въ Парижъ 1988 година на български.

Този полувѣковенъ трудъ съдържа 500 военни марша, отъ преди Освобождението до 1944 год., въ който е обезсмъртена славатата на българския войникъ.

Неимовърна енергия и постоянство е положилъ авторътъ въ събиране точни сведения за маршоветъ: автори, композитори и поводъ за създаване на марша. Книгата е посветена "на България и на българското войнство", а целта – да се запази за иднитъ поколѣния една важна частъ отъ историята на Национална България – е напълно постигната отъ автора.

Книгата може да се набави директно отъ автора ѝ.

Dr Nicolai ROUSSEV

21, rue du Départ 75014 PARIS

ДО ПАРТИЙНИТЪ ПИСТЕЛИ

И майка, и мащеха...

"Партията преди всичко"
рече ми Йордан Радичко.

Въ разказа "Лански гнезда", Йорданъ Радичковъ е създалъ добри картини за селската действителност, но тамъ изпъква "войничето", което нахранило партизанитъ съ една каруца хлѣбъ и така ги обикнало, че постоянно ги хвалило. Въ чудо се видѣли царскитъ офицери и го мѣстили отъ часть на часть - по-свирепа на по-свирепа, а то продължавало да си хвали и мечтае за партизанитъ...

Щастливо било "войничето" - отбивало военната си служба презъ царското време, когато свободата бѣ сподвижница на насѣщния хлѣбъ. Горкото "войниче", ако бѣ попаднало въ комунистическата армия, веднага щѣха да затворятъ устата му съ нѣколко куршума или щѣе да изхрани свинетъ въ Ловечъ...

ДРАГОМИРЪ ЗАГОРСКИ

ЕПИГРАМИ

Миналото да оцапашъ
цѣль животъ ще ланашъ
♦♦
Не искамъ да работя вече,
партията ме привлече...
♦♦
Дѣдо му партиенъ дѣецъ
бащата - голѣмецъ
синьтъ, опасенъ крадецъ.

Трудно е да се изрекатъ тия думи, но такава е истината. За мнозина български писатели презъ последния половинъ вѣкъ България бѣ едновременно и майка, и мащеха.

Тя ни даде майчиното слово, закърми ни съ сладкитъ и горчиви свои звуци, откри ни древната си азбука. Но въ сѣщото време тя искаше отъ насъ съ това слово да възхваляваме и превъзнасяме до небесата единъ престѣженъ режимъ; да казваме на черното бѣло; да унищожимъ собствената си личностъ и да се поставимъ въ услуга на жестокитъ безличия, които ни мачкаха въ продължение на десетилѣтия.

И когато отказвахме да пѣемъ дитирамби за червения режимъ, тя ни обръщаше грѣбъ, тя забравяше, че ни има и предпочиташе да ни нѣма!

Тя отрупваше съ почести словоблудитѣ. Бездарията, окупирали литературния печатъ, бѣха нейни любимци. Тя се боеше отъ талантливото слово, защото талантливитъ ненавиждаха червената нощъ и искаха по-скоро да съмне.

Мнозина не дочакаха това разсъмване. Ние, по-младитъ, бѣхме вече започнали да губимъ надежда, че тази нощъ нѣкога ще свърши. Прекарали всичкитъ си години въ една и сѣща казарма, подъ командитъ на единъ и сѣщи вождъ и неговитъ лакеи, на насъ наистина този извратенъ строи ни изглеждаше вѣченъ. Колкото прахосани сѣдби, колко затрити дарования, колко пропиленни надежди!

Изхабени, отчаяни отъ десетилѣтията безвремие, ние - като следъ кошмаренъ сънъ - се будимъ. И отново учимъ устата да говори това, което умѣтъ мисли, и ржката - да пише каквото и повелява съвестъта.

Бавно и трудно се връщаме при изворитъ на свободната речъ - такава, каквато е звучала въ ушитъ ни нѣкога. Връщаме се къмъ коренитъ на българския духъ, къмъ своя изпатилъ народъ, къмъ самитъ себе си.

"Не щеме комунизъмъ" - пѣятъ по улицитъ младитъ български студенти. Какво друго ни остава, освенъ да запѣемъ тази свободна пѣсенъ заедно съ тѣхъ?

Любомиръ Николовъ, писателъ,
редакторъ въ в-къ "Литературенъ форумъ"

НАВЪРШВАТ СЕ 43 ГОДИНИ ОТ СЪДЕБНОТО УБИЙСТВО НА Г-Н НИКОЛА Д. ПЕТКОВ.

КАТО СЪДЕБЕН КАНДИДАТ В СОФИЙСКИЯ ОБЛАСТЕН СЪД, ПОВЕЧЕ ОТ КАКЪВТО НЕ СТАНАХ НА ПРАВНОТО ПОПРИЦЕ, ПРИСЪТСТВУВАХ НА ЕДНО ОТ ЗАСЕДАНИЯТА НА ПРОЦЕСА.

ПРИСЪТСТВУВАХ И НА СЪБРАНИЕТО НА СЛУЖИТЕЛИТЕ НА СОФИЙСКИЯ ОБЛАСТЕН СЪД, НА КОЕТО БЕ ОДОБРЕНА ИЗДАДЕНАТА СМЪРТНА ПРИСЪДА НА Г-Н НИКОЛА Д. ПЕТКОВ, ЗА КОЕТО НЕ ВДИГНАХ РЪКА.

ДВЕ ГОДИНИ ПО-КЪСНО СЛЕД ПОТВЪРЖДАВАНЕТО НА СМЪРТНАТА МИ ПРИСЪДА, БЪХ ПОСТАВЕН САМ В КИЛИЯ 225 В VIII-МО ОТДЕЛЕНИЕ НА СОФИЙСКИЯ ЦЕНТРАЛЕН ЗАТВОР, ОТ КОЯТО СПОРЕД ЛЕГЕНДАТА Е БИЛ ИЗВЕДЕН ЗА ЕКЗЕКУЦИЯ НИКОЛА Д. ПЕТКОВ.

АЗ НЕ МОГА ДА УВАЖАВАМ Г-Н НИКОЛА Д. ПЕТКОВ ЗА ТОВА, ЧЕ ПО ФРАКЦИОННИ СЪОБРАЖЕНИЯ ОТКАЗА ДА УЧАСТВУВА В ПРАВИТЕЛСТВОТО НА КОНСТАНТИН МУРАВИЕВ, ТОЗИ ПОСЛЕДЕН ОПИТ ДА БЪДЕ СПАСЕНА БЪЛГАРИЯ ОТ НАСТЪПВАЩИЯ БОЛШЕВИЗЪМ, И ПОРАДИ ПОЛИТИЧЕСА НЕДАЛНОВИДНОСТ УЧАСТВУВА В ПРАВИТЕЛСТВОТО, УСТАНОВЕНО В БЪЛГАРИЯ НА 9. IX. 1944 Г., НАЧАЛОТО НА ВСИЧКИ ЗЛИНИ В СЪВРЕМЕННАТА НИ ИСТОРИЯ.

АЗ НЕ МОГА ДА УВАЖАВАМ Г-Н НИКОЛА Д. ПЕТКОВ (И НЕ САМО НИКОЛА ПЕТКОВ) ЗА ПОДПИСА МУ ПОД ЗАКОНА ЗА ТАКА НАРЕЧЕНИЯ "НАРОДЕН СЪД", ТАЗИ НАЙ-ГОЛЪМА КАСАПНИЦА НА ХОРА В ЦЪЛАТА НАША ИСТОРИЯ.

АЗ НЕ МОГА ДА УВАЖАВАМ Г-Н НИКОЛА Д. ПЕТКОВ (И НЕ САМО НИКОЛА ПЕТКОВ) ЗА ПОДПИСА МУ ПОД ЗАКОНА ЗА ТРУДОВО-ВЪЗПИТАТЕЛНИТЕ ОБЩЕЖИТИЯ, Т.Е. ЛАГЕРИТЕ, ПРЕЗ КОИТО МИНАХА СТОТИЦИ ХИЛЯДИ БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ, МНОЗИНА ОТ КОИТО ЗАВЪРШИХА ТАМ И ЖИВОТА СИ.

АЗ НЕ МОГА ДА УВАЖАВАМ Г-Н НИКОЛА Д. ПЕТКОВ (И НЕ САМО НИКОЛА ПЕТКОВ) ЗА ПОДПИСА МУ ПОД ЗАКОНА ЗА ЗАЩИТА НА "НАРОДНАТА ВЛАСТ", ПРЕДПОСТАВКАТА ЗА ПОСЛЕДВАЛИЯ МАСОВ ТЕРОР, ЕДНА ОТ ЖЕРТВИТЕ НА КОИТО СТАНА И ТОЙ ДВЕ ГОДИНИ ПО-КЪСНО.

ЗАЩО ТОГАВА ИСКРЕНО И ЧЕСТНО УВАЖАВАМ Г-Н НИКОЛА ПЕТКОВ?

АЗ НЕ МОГА ДА НЕ УВАЖАВАМ Г-Н НИКОЛА Д. ПЕТКОВ ЗА ТОВА, ЧЕ НАМЕРИ СИЛИ В СЕБЕ СИ ДА ОСЪЗНАЕ САМ ДОПУСНАТИТЕ ПОЛИТИЧЕСКИ ГРЕШКИ, НЕЩО, НА КОЕТО И ДО СЕГА СЪ ЧУЖДИ МНОЗИНА ОТ НЕГОВИТЕ СЛЕДОВНИЦИ, И ДА ПОВЕДЕ ОТ ЛЪТОТО НА 1945-А ГОДИНА НАШИЯ НАРОД В НЕРАВНА БОРБА ПРОТИВ ДИКТАТУРАТА НА КОМУНИСТИЧЕСКАТА ПАРТИЯ, В КОЯТО БОРБА АЗ (И НЕ САМО АЗ) УЧАСТВУВАХ КАТО ОБИКНОВЕН ГРАЖДАНИН В ИЗБОРИТЕ ЗА ТОГАВАШНОТО ВЕЛИКО НАРОДНО СЪБРАНИЕ ВЪ ВТОРА ИЗБИРАТЕЛНА КОЛЕГИЯ В СОФИЯ, В КОЯТО НАЧЕЛО НА ИЗБОРНАТА ЛИСТА НА ОПОЗИЦИЯТА БЕ ИЗМЕНИЛАТА МУ ПОСМЪРТНО СВЕТЛА Р. ДАСКАЛОВА.

АЗ НЕ МОГА ДА НЕ УВАЖАВАМ Г-Н НИКОЛА Д. ПЕТКОВ ЗА ТОВА, ЧЕ ПРЕДУПРЕДЕН ОТ АНГЛИЙСКИЯ ПЪЛНОМОЩЕН МИНИСТЪР, ЧЕ ПОЕТИЯТ ОТ НЕГО ПЪТ ВОДИ КЪМ ЛИЧНАТА МУ ГИБЕЛ ТОЙ ОТГОВАРЯ, ЧЕ ЗНАЕ НАКЪДЕ ВЪРВИ, И ТО СЪЗНАТЕЛНО.

АЗ НЕ МОГА ДА НЕ УВАЖАВАМ Г-Н НИКОЛА Д. ПЕТКОВ ЗА ТОВА, ЧЕ ПРИ ЗАДЪРЖАНИЕТО МУ НА ВХОДА НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ СЛЕД КАСИРАНЕТО МУ КАТО НАРОДЕН ПРЕДСТАВИТЕЛ КАЗВА НА СВОИТЕ БЪДЕЩИ ПАЛАЧИ: "ПЕТКОВЦИ (ОТБЕЛЕЖЕТЕ: ПЕТКОВЦИ!) НЕ БЪГАТ. ТЕ УМИРАТ НА БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ."

ЗА ВСИЧКО ТОВА, ЗА СЪЗНАТЕЛНАТА МУ САМОЖЕРТВА И ЗА СЪЗНАНИЕТО ЗА ИЗКУПЕНА ВИНА АЗ УВАЖАВАМ Г-Н НИКОЛА Д. ПЕТКОВ, УВИСНАЛ НА БЕСИЛОТО В ИМЕТО НА БЪЛГАРИЯ. ДА БЪДЕ ВЕЧНА ПАМЕТТА МУ!

Васил Ив. Златарев, председател на БДФ

Следващата статия ни бе поставена на разположение от канцеларията на Д-р Ото фон Хабсбург преди една година. Не бе публикувана тогава по съображения от различен характер. Днес я представяме на читателите си. Нека сами направят извод дали е изгубила актуалност.

Ред.

ПОМОЩ ЗА СРЕДНА ЕВРОПА

Д-р Ото фон Хабсбург, чнЕП

Не всичко по един калъп

Събитията в средна и източна Европа през последните месеци поставят на Европейската общност въпроса за нейната бъдеща политика на преден план. С малки изключения преобладава общото становище, че нейна е задачата да се застъпи за народите поробени по споразуменията в Ялта и да им помогне да се придвижат по пътя към едно свободно европейско бъдеще. Тук тръбва да се подчертае, че често липсва една ясна представа за това, което би тръбвало да се направи. Много дълго трая колебанието, дали да се постави на дневен ред въпросът, който така наречените "реалисти" считаха за химерен и с това даваха и желанието предлог за да не се върши нищо.

На първо място ще тръбва да се постави на разположение на народите, пострадали като следствие на практикувани марксистки теории и участието им в Съвета за Икономическа Взаимопомощ (СИВ), днес изправени пред непредставимо разрушени национални стопанства, помощ, която тръбва да им даде възможността да започнат веднага да водят сносен човешки живот. Като резултат на тази необходимост, започна да се говори за един "европейски" Маршал-план. Този начин на помощ, в този случай, не води към прав път. Планът "Маршал" се приложи в Западна Европа, в сред сравнително еднородна прослойка, с задоволително функционираща демокрация. В допълнение на това, икономиката на тази част на Европа бе главно базирана на едно свободно пазарно стопанство. В средна и из-

точна Европа днес повсеместно съществуват различия - както в степените на развитието на икономиката, така и в отделните структури на стопанствата. В Унгария зачева раздвижване на едно свободно стопанство; същото може да се твърди вече, макар и не до такава степен, и за Полша, но не още за Чехо-Словакия. Наложил ли се при това положение на всички един "Маршал-план" общ за всички, цялото начинание би било осъдено на неуспех. Съществено би било, имайки пред вид казаното до тук, да се подпомагат само тези сектори на стопанствата, в които се раздвижват свободни сили и предприемачески дух. Това би довело до успех.

Различни политически строежи

Бихме ли днес "хвърлили всички държави в едно гърне", това би означавало извършването на една голяма политическа грешка. Всъщност една от въпросните страни има собствени исторически традиции, различно тълкуване на връзките си с Запада, а и не на края, политически строежи, които, поради личностите, които ги озаглавяват, сякаш съвършено различни. Унгария, без съмнение, е на чело на развитието, докато положението в Полша все още (начало на 1990 г. - б.р.) тръбва да се наблюдава скептично. Не може да се изпусне предвид и геополитическото положение. От съветска гледна точка, Унгария не е от особен интерес - тя се намира в стълкновението между Изтока и Запада на страна от главните военни подвозни друмища на историята. Това обаче не е така що се касае до Полша и Германската Демо-

кратична република. Последната е крайгълния камък на постройката, създадена в Ялта. Без него, тя ще се срути. До колко това е ясно на Москва личи от това, че повече от половината на Червената армия, която се намира в Европа извън пределите на Русия, е на гарнизон в ГДР. Още по-показателно бе, че при образуването на правителството в Полша Съветският Съюз изиска следните министерства от верните си васали: Отбрана, Вътрешни дела и Превоз. Това даваше повод да се приеме, и още се приема, че Средна Германия ще продължава да бъде в окупация.

В България нещата са поставени свършено иначе. В началото тук едва се чувствуваше натиск от долу, както това бе случая с Унгария, Полша и ГДР. Провалът последва от горе, след като управляващите осъзнаха че са изгубили упование в собственото си дело. Те знаят, че комунизмът не може да продължи да съществува, чувствуват се на изоставен пост и се чудят какъв компромис да предложат на народа. От ноември миналата година и българският народ показва, че не иска компромиси, а своята пълна свобода. Събитията в Румъния, следени със затаен дух, заченати и изстрадани главно в Седмоградско в края на 1989 год. показаха, че времето на тиранията в страните, определени като държави на съветската "сфера на интереси", е недвусмислено преминало.

Тези така различни по същност условия изискват съответна за тях свойствена "терапия". Народите на "Съвета за Икономическа Взаимопомощ" искат, без изключение, да влѣзат в Европейската общност. Последната трѣбва да се съобразява с това и да посочи пътя за постигане на това желание. При това не трѣбва да се изпуска из поглед, че влизането в тази общност предвижда за кандидата едно нагаждане към изискуеми условия, свързано с грамадни трудности. Тези трудности при нагаждането могат да бъдат смекчени чрез включване на единъ междинен период - желающите могат да бъдат приети най-напред като членове на

"Европейския Съвет". Условието за влизане в това тѣло е само наличие както на една плуралистична демократична система в обществения живот на държавата кандидатка, така и зачитане на правата на човека и правата на малцинствените групи в страната. Унгария ще отговаря на тези изисквания, ако там бъдат произведени тази година плуралистични, демократични избори за народни представители за парламента. С това приемането на тази страна в Европейския Съвет до края на тази година става възможно. В случая с Полша това ще трае по-дълго, но препятствията и там не са непреодолими.

По този начин, "Европейският Съвет" би представлявал "предверително" на "Европейската Общност". Още по-голям коефициент на действие би се постигнал, ако, освен Европейския парламент, бъде създаден и един "Европейски Сенат", който би могъл да представлява едно съвещателно тѣло (събрание) на Европейския Съвет. То нѣма нужда да притежава изпълнителна власт; дейността му, предназначена да бъде само съвещателна, може да служи и като спирачка при решения от явно демагогично естество, по примера на горната камера (на лордовете) на парламента в Англия.

Едновременно с това, Европейският Съвет ще даде възможност на народите да добият опитност при боравене с органите му и да предадат на правителствените учреждения в страните си вест за сложността на организацията и службите на европейските общности.

По този начин може да се постигне тази "многопространна Европа", за която говори Жак Делор. Строгото придържане към принципа "всичко или нищо", както и сложността на параграфите, излизаци на яве при преговорите за встъпване в членство през последно време, оправдават едно такова постепенно разчленено развитие. Да припомним, че за карането на една тежка моторна кола в разкъсана местност са необходими повече скорости.

Следващите месеци ще поставят

пред Европейската общност сериозни и трудни за разрешаване задачи. Те ще имат исторически обхват. Както държавните правителства на страните членки на Европейската общност,

така и ръководните отговорници на общността се намират пред тежък изпит за политическа зрелост.

Пьокинг, яуарий 1990 г.

ЗЛОБОДНЕВНА

ПОБЕДИХА НАШИТЕ...

Пакъ победиха нашитѣ. Пъкъ и какъ иначе можеше да бѣде? Даже, чудно - само 47% гласуваха за насъ. А до неотдавна всички бѣха единодушни. Разпусна се този народъ, брей - не разбира отъ толериране.

Но, слава Богу, пакъ победихме; къде многозначителни статии, къде съ по-твърда рѣка, вкарахме го пакъ въ пѣтя. А по-нататкъ, той си знае - свикналъ е да опѣва.

Сега вече можемъ малко да отдѣхнемъ, ще поуспокоимъ "активнитѣ борци", че нѣма да имъ отнемемъ пенсийката, и ще продължаваме да правимъ, че не знаемъ колко "активни" въ действителность бѣха. Какво да ги правишь - хора сѣ, и то НАШИ. Тѣ съ тая титла шо синове, внуци и правнуци уредиха! Хитлеръ ако само знаелъ истинския брой на антифашиститѣ у насъ - щѣлъ е да капитулира веднага следъ присъединяването на България къмъ "осѣта" - колкото и фанатизиранъ да е билъ, би разбралъ, че срещу такава сила се не излиза. Нѣкои зле настроени елементи разправятъ вицеове като този:

Въпросъ: Коя е най-голѣмата гора въ свѣта?

Отговоръ: Българската - защото и до сега отъ нея излизатъ борци срещу фашизма - следъ 45 години!

Обаче, ние ще имъ намѣримъ цаката.

Пъкъ и сега - фуражи ще отпуснемъ на нашитѣ, но само на тѣхъ, защото не стига. Още Ленинъ на времето бѣше прозрѣлъ гениалната истина, че: "държейки контролъ върху хранителнитѣ продукти, ще

успѣемъ да контролираме и потрѣбители и производители". Та, той де, нашиятъ великъ учител мори отъ гладъ цѣлата европейска часть на "Съюза" и настройваше селянитѣ противъ работницитѣ и обратно - сѣшо златно правило, отъ римско време още, "раздѣляй и владѣй"! Та ние за нѣкакви си говеда ще му беремъ кахѣра.

Ще попитате - какъ, какви сѣ тия говеда - ами ей така: идва значи въ "АПК"-то, или "ТКЗС"-то чичкото селянинъ, тоестъ селски труженикъ, преди изборитѣ и вика: "Дай ми фуражъ, што имамъ договоръ съ васъ да ви предамъ 5 говеда, но фуража отъ васъ".

Разбира се и той и ние знаемъ, че цѣлия този "договоръ" си е чисто хабене на хартия и затова караме по краткия вариантъ - "До изборитѣ никакъ не можемъ - нѣма, а после, кат-знае, може да има, а може и да нѣма; сега тия опозиции всичко обѣркаха".

Той ако е уменъ, се сѣша, ако не - поумнява за нѣколко дена подъ непрекъснатото мучене на гладнитѣ говеда.

Така е господа опозиционери, вие обещавате врѣшане на земята, но - я тая година, я другата, а говедото, шо е говедо, не чака, ами подъ влияние на чисто естествена нужда, агитира ежеседмично ... и то за насъ.

Зашото ние сме тия, които можемъ да му дадемъ да яде. Говедата изядоха гласоподавателитѣ отъ провинцията. Ще кажете - дребна работа; така е, дребна е, но е умножена по много пѣти ... капка по капка - победа! Тукъ фуражче, тамъ хуба-

во мѣстенце за аренда - ние му знаемъ цаката. 45 години ви въртимъ на прѣста си - къде сте трѣгнали, бре? Ех, да бѣше живъ бащата на народа, великия Сталинъ, да грабне сопата, че ... опозиция ли?

Па, и друго ... нѣма ги вече тия "комунисти", където толкова много ги плюете - тѣ станаха "социалисти" ... а това е вече друго. Отъ менъ да го знаете: и фашисти ако трѣбва ще станемъ, важното е да сме отгоре. На практика това не е никакъ трудно. Ако, както казватъ че фашизмътъ билъ уродливото дете на комунизма, то защо бащата да не се претвори въ собственото си дете - пѣкъ било то и уродливо - кръвта вода не става.

Ние черпим опит не само от 1500 летната история на нашата партия (забележете: 200 години преди създаването на България ние вече организирано се борехме за свободата на пролетариата, на интернационална основа), но даже и от политическите трикове на страия Рим.

Навѣдихме ви една тѣлпа от партии и движения, които не влизат в никаква коалиция и на които основния контингент избиратели идва от вашата "нива", "господа" опозиционери - например: "Турската партия"!

Те Турците у нас не сѣ лоши хораи като етническа общност (пак благодарение на нас), заради репресиите, сѣ много единни. Ако ги бѣхме оставили да гласуват просто ей така, кой знае колко щѣха да се отцепят и да гласуват за една обединена опозиция, а така, сигурен си - дай им турска партия и всичко е ясно без пропаганда.

Интересно, ако бѣха взели властта, дали щѣхме да се върнем под турско господство, или само щѣхме да сме България с турско правителство?

Чудно, защо ли САЩ нѣмат Африканска партия, или в Япония Китайска? Какво ли им се чудя? Те винаги сѣ си били глупави.

От друга страна, я попитайте нѣкое даже дете, дали Ботев не е

бил радетел за комунизъм, а Левски за социализъм. Та ако те, нашите национални герои сѣ били, та защо не и 53% от народа да не е?

Ще кажете: "фалшификация на историята" - и така да е, важното е, че върши работа.

Е, ние направихме нѣкои грешки, допуснахме да станат известни, малко неприятни ежедневни (по-скоро - еженощни) неща от лагерите край Ловеч, Белене и т.н. Сега ще трѣбва да разпнем нѣкои другари, но щом ние сме на власт - нѣма страшно! Веднаж да слезнат от страниците на вестниците, все ще ги уредим на тихички местенца; наши хора сме си, нѣма съвсем да ги оставим я!

Виж, с бай Тошо е малко по-сложно - той много знае, а и вече стар е човекът, ще вземе да се разприказва, а те отколешните и сегашни врагове на народа това и чакат. Но ние затова ги имаме тия служби - ДС, МВР и още цѣл куп други - за това време, като следствен, надѣвам се, сѣ го вразумили.

Използвам случая да благодаря на ДС и т.н. за прекрасното аранжиране и осъществяване на "свободните избори" - значително по-успешно от атентата срещу партията. И ако не съвсем, то значително по-масово, с по-малко персонал (в днешно време даже на не всички от тѣх може да се вѣрва)!

Браво момчета!

А, бе опозиционери! Къде ви е акълът, даже и да бѣхте дошли на власт - та, кой е ДС? Кой е МВР? Кой е армията - не сме ли пак ние, не сме ли пак ние - "нашите хора", хората на партията?

Това беше другари! Да ни е честита изборната победа и новата демократична власт!

А народът !? - Той си заслужава правителството което го възсѣда - нали така, горе-долу, беше казал един мъдър човек.

другарят Лука Андреев

* * *

ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИЙ 1944

Васил Ив. Златаров, Предс. БДФ

началото на всички злини

В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА 27 години (1917-1944) целта на съветската външна политика спрямо България се свежда в крайна сметка до нейното дестабилизиране като общество и държава и болшевизирането ѝ в резултат на това. Така нареченото "септемврийско възстание", атентатът в храма "Св. Неделя", нелегалната борба на БКП, прерастнала неслучайно във въоръжена само два дни след започване на герmano-съветската война, са жалоните по пътя към това, а издадените спомени на българи - съветски разузнавачи дават ценни илюстрации в това отношение.

Какво е в същност 9.IX.1944 година? В първите години той бе наричан "девето-септемврийският военен преврат" с оглед, така да се каже, на "техническото" му извършване от верните военни части на Военния съюз, начело с полковник (тогава) Дамян Велчев. След това той бе провъзгласен за "антифашистко народно възстание" с оглед неговата политическа насоченост, а по-късно и за "девето-септемврийска социална революция" с оглед на последвалите социални промени. За тези "открития" бяха провеждани "научни" дискусии и раздадени научни степени. Без да имаме каквито и да било претенции в този смисъл, ние искаме да изясним историческата истина за 9.IX.1944 г., който не е нищо друго, освен резултат на една добре обмислена и вероломна военна интервенция с политически цели.

ЦЪЛАТА ВЪНШНА ПОЛИТИКА на Цар Борис III през Втората световна война до смъртта му се свежда до това - да не се даде повод за "казус белли" (обявяване на война) от страна на СССР на България, която не само не изпрати войски на Източния фронт, но и не скъса дипломатическите си отношения със Съвет-

ска Русия. Нещо повече, съгласно дипломатическия обичай България пое като страна домакия разходите на съветската легация в България след 22.VI.1941 г., като легация загубила пръка връзка с метрополията и стана, така да се каже, кредитор и на съветския шпионаж в Югоизточна Европа и то с център в страна, политическа съюзница на Тристранния пакт. По непроверени сведения на 9.IX.1944 г. СССР е имала 400 милиона лева по тогавашен курс дълг към България по тази причина. Що се отнася до така наречената символична война, обявена от страна на България на Англия и САЩ, което само по себе си е фатална грешка на тогавашната ни външна политика, тя може да бъде изтълкувана и като косвена покана към англо-американците те да стъпят на българска земя, а не тяхните източни съюзници, защото Цар Борис не е вървал в крайната победа на Оста и мечтата му е била да посредничи за мир между Съюзниците и Германия. И до ден днешен гласност на архивите му не е дадена именно защото тя би хвърлила друга светлина за периода 1941-1944 г.

ЕТО И ФАКТОЛОГИЯТА в надвечерието на 9.IX.1944 г.: На 23.VIII.1944 г. след победата на червената армия при Яш-Кишинев, Румъния капитулира, но не излезе от войната, а обърна оръжието си срещу довчерашия съюзник. И беше малко чудно тогава, като се има пред вид географското разстояние, че само осем дни след това, на 31.VIII., червената армия се оказа изведнъж на нашата добруджанска граница. Надали в България, обаче, тогава се е знаело следното: през май 1944 г. СССР и Великобритания сключват "временно" споразумение, признато и от САЩ, по силата на което СССР получава приоритетна отговорност в Румъния, а Англия в Гърция. Ходът на военните действия и откриването на Втория фронт развързват, обаче,

още повече ръцете на СССР в района. Още през май 1944 г. в пристанището Евпатория на Кримския полуостров са разположени войсковите части на трети украински фронт с главнокомандуващ маршал Толбухин и в продължение на повече от три месеца се обучават политически по известните ни вече методи срещу България като потенциален политически противник. С оглед на това СССР не е бил заинтересуван от едно преждевременно, с оглед на неговите интереси, разрешаване на политическата криза в България, както въ външен, така и въ вътрешен аспект. Затова БКП прекъсва "флирта" с правителството Багрянов по указание на "вожда и учителя" Георги Димитров и става все по-неотстъпчива в преговорите си с другите политически сили, а след 26 август поема и курса на въоръжено въстание. Всичко това на фона на шаблонната официална политика на СССР за "миролюбивите" му намерения спрямо България.

УКАЗАНИЯТА НА правителството Багрянов, което обяви неутралитет на България бяха да не оказва съпротива, ако Червената армия премине българската граница. На 5.ІХ. СССР обяви, че от 19 часа се намира в положение на война с България. Първите указания на правителството на Константин Муравиев - последен политически опит да бъде спасена България - бяха, ако кацнат съветски самолети на български летища, да им се окаже пълно съдействие. На 6.ІХ. в Москва се самоуби българският пълномощен министър Стаменов, чрез когото преди три години Берия, по указания на Сталин, направи сондажи за мир с Германия, отхвърлени от Хитлер, уверен вече в победата си. Самоуби се в Букурещ, като пълномощен министър там и Иван Попов - външен министър при обявяването на война с Великобритания и САЩ от страна на България.

На 7.ІХ.1944 г. в 9.40 часа сутринта трети украински фронт прекоси мирната граница на България. Съветски самолети разпръснаха позиции, че червената армия няма да се меси въ вътрешния политически

на България, където тя идвала само по военни съображения. В България не станаха никакви сражения, защото нямаше между кого да станат. В същност стана само едно. Поручик Мишляков, разстрелян по-късно по така наречения военен съд въ Варна, влезе по своя инициатива в бой с Червената армия съ своята част. Именно в тази обстановка бе извършен актът "девети септември". Частите на трети украински фронт, пренесени от Евпатория в Кюстенджа, бяха стигнали без никаква съпротива нкъде към Плевен. На 8.ІХ. правителството Муравиев обяви война на Германия и България се оказа в положение на война с двете коалиции. В отговор се получи телеграма от Хитлер, в която изказва съжаление за стореното, заявява, че Германия взема акт от него и завършва с думите: "Тежко и горко на българската интелигенция!" (Телеграмата се пазеше в Историческия архив на ул. Левски в София). Същия ден бе дадена пълна политическа амнистия и политическите затворници се върнаха по родните си места. През нощта срещу 9.ІХ. хората на Дамян Велчев съ своите войкови части заеха ключовите позиции в страната като се почне от Военното министерство. Регентите принц Кирил Преславски и ген. Михов (третият регент проф. д-р Богдан Филев бе подал оставка предния ден) назначиха първото отечествено-фронтско правителство начело с Кимон Георгиев.

Веднага след това същото това правителство "уволни" регентите, които го бяха назначили и "избра" нов регентски съвет в състав: проф. Венелин Ганев, Цвѣтко Бобошевски и Тодор Павлов. Съпротива никъде не е била оказана. Политически дейци от Отечествоние фронт просто отиваха в околийските управления и кметствата и заемаха властта. На много места нямаше кой да я вземе доста дни след 9.ІХ.

За да не бъда голословен, ще предам на кратко как стана установяването на властта в родния ми град Ямбол. На 8.ІХ. вечерта ме извикаха въ военното комендантство, намиращо се тогава в

сградата на читалище "Съгласие". Дежурният офицер - майор от Военния съюз започна да ме убеждава, че нѐма смисъл за съпротива срещу това, което става. Разбрах, че и други граждани са били викани същата цел. Преди това бѐх на пл. "Освобождение" при пристигането на малка група ямболски политически затворници от Сливенския затвор. На 23 годишна възраст, в момента бѐх съдебен кандидат в Ямболския окръжен съд, на всички известен съ своите антикомунистически възгледи като студентски деец в борбите срещу РМС и БОНС. През нощта срещу 9. IX. частите на 3-ти противовъздушен артилерийски полк с командир полковник Станев заеха околийското управление и полицейското комендантство, след което активът на ОФ, командирът на VI-та оперативна възстаническа зона Димитър Димба и помощникът му Стоян Сюземезов, адвокатът социал-демократ Петко Търпанов, д-р Борис Ненов от БЗНС с орган в. "Пладне", адвокатите-комунисти Антон Леков и д-р Кръстю Златаров - мой чичо, с когото не мога да се гордея и др. отишли в кметството, където просто казали на дотогавашния кмет с двадесетгодишна служба като кмет на Ямбол Стоян Митев, че е установена нова власт и за кмет на Ямбол е определен Антон Леков. Стоян Митев поздравил новия кмет и си отишел у дома. Същата история се повтаря в околийското управление, където Стоян Сюземезов сменил Антон Бояджиев като околийски управител. Към обед на площад "Освобождение" се състоя митинг, на който присъствуваха стотина души, между които и аз. Димитър Димов провъзгласи установяването властта на ОФ, а Панайот Каракачанов поиска партизаните, намиращи се в града, да бъдат въоръжени и Димитър Димов му обеща това.

След обед започнаха арестите. Стоян Митев, абсолютно невинен човек, заедно с още 104 души, повече от които задочно, т.е. предварително разстреляни без съд, бѐха осъдени на смърт по "народния съд" и разстреляни на 19. II. 1945 г.

На 9. IX. 1944 г. вечерта аз бѐх арестуван на гара Бояново, тогава

в Елховска околия. С едно прекъсване от три дни (12.-15. IX) ме освободиха едва на 11. IV. 1945 г. без да бъда съден, но станах свидетел на безследните изчезвания и на всичко свързано с така наречения "народен съд" - тази най-голяма касапница в цѐлата 1300-годишна българска история.

На 15. IV. 1945 г. постѐпих да отбия редовната си военна служба в 3-ти противовъздушен артилерийски полк. Командирът му още беше полк. Станев, без да бъде повишен. Нѐколко дни след постѐпването ми в полка, ме повика на откровен разговор само двамата. Вече бѐх се прославил с това, че на митинга на 5. II. 1945 г. по главния процес на народния съд в Ямбол за мен и Георги Георгиев Кюсов с резолюция бе поискано "строго, но справедливо наказание" при викове на клакѐрите "Смърт!, Смърт!" Съвестта вече глождеше полк. Станев за това, в което бе участвувал.

България без 9. IX. 1944 г.?

Възможно ли бе България да избегне 9. IX.? Как стана така, че Финландия, която води две войни с СССР и сключи примирие с него през същия този месец септември 1944 г., избегна съветска окупация, а България не можа?

Не малка роля за това са изигрвали вероятно традиционните антируски настроения на финландците, между които трудно биха се намерили желаещи да бъдат "освобождавани" от русите, за разлика от нас, където макар и малка част от народа ни (начело с БКП), виждаше в съветското нашествие едва ли не настѐпването на царството божие на земята. Показателни в това отношение са спомените на маршал Георги Жуков, който отбелѐзва, че преди нахлуването в България е бил консултиран от съветска страна "вожда и учителя" Димитров. Той насърдчил интервенцията с думите: "Там ще ви посрещнат". Не може да се приемат ретроспективните обяснения, че едно се очаквало, а друго излѐзло, защото в такъв случай следва да се говори за липса на политическа зрѐлост, даже за политическо късо-

гледство и невежество. И тук е именно отговорността на БКП и недалновидните и съюзници от това време. От друга страна в южната ни съседка Гърция имаше огромно, в сравнение с нашето, партизанско движение, но Червената армия не влезе там по силата на споразумението от май 1944 г.

А ето какво е било мнението на последния за този период английски пълномощен министър в България, г. Рандел: "Българските патриоти, обединени около Цар Борис и 800-хилядната българска армия, запазила своята боеготовност, да послужат като опора срещу болшевизма на Балканите даже с цената на известни териториални отстъпки в полза на България, тъй като в този момент не може да се разчита на Румъния - изтощена от войната, нито на Югославия и Гърция - повалени от войната ..."

ЗАБАВЕНИТЕ КОНТАКТИ съ западните сили, тяхната мудност и нежелание да дразнят СССР (срещата в Ялта още не беше се състояла), необходимо им за довършване на войната с Япония улесниха само добре обмислената политика на Съветска Русия да завоява нашата Родина, което тя винаги е желала. Известно е, че едно от исканията на Молотов при преговорите му с Рибентроп в края на 1940 г. в Берлин е било да се признае България за съветска сфера на влияние по типа на окупираните по-рано през същата година Балтийски държави, което е било отхвърлено, въпреки проведената в негова подкрепа така наречената Соболева акция в България по това

НАШ МИРОГЛЕД

ЩО Е НАЦИОНАЛИЗЪМ?

Енчо Матеев

Въ връзка с тъй наречения "национален въпрос" ние станахме свидетели на една заплашителна словесна лавина, която тръгна от улицата, премина през радиото, за да заседне в телевизията. Една позабравена и дълго поставяна под марксистически обстрел дума - национализъм - изведнаж бе пусната в твърде безконтролен оборот. На нея бяха приписани едва ли не магическо-демонични

време. През 1972 г. в Англия по повод издаване на дипломатически документи във връзка с 30-годишната им давност, ще пишат: "Това, че на Съветския съюз се позволи да се настани безнаказано в Източна Европа, е трагедията на епохата"...

ОТНОШЕНИЕТО КЪМ 9. IX. е нещо като водораздел за политическите сили и до сега у нас. На участввалите в него и на подкрепилите го след това като че не им се говори вече много по този въпрос. От друга страна се изтъкват нъкои достижения и успехи за периода след 9. IX. 1944 г., като се правят сравнения за положението у нас преди 9. IX. 1944 г. Но само изостаналите страни се сравняват съ самите себе си. Правилният въпрос е не какво е било положението у нас преди и след 9. IX. 1944 г., а в какво би се превърнала България, ако не беше дошел този злокобен 9. IX. 1944 г. Становището на Българския Демократически Форум е ясно и категорично - СЕГА БЪЛГАРИЯ щеше да бъде една модерна и преуспяваща европейска държава от западен тип. Това становище не е ретроспективно, защото дейците на Българския Демократически Форум са били на правилни позиции по основните политически въпроси на нашето време, както на 9. IX. 1944 г., така и преди и след него. Резултатите от първите относително свободни избори показват обаче, че не всички граждани в нашата държава са разбрали всичко както тръбва.

И С ТОВА БЪЛГАРИЯ ОЧУДИ

СВЕТА !!!

и в много дебели томове. Важното е, от една страна, че нѣкаква форма на общност е просто емпирично установен и установим факт и, от друга страна, че нейното съществуване е не само настояще, но и в обзорното бъдеще ще продължава да бъде такъв факт. Поне до ден-днешен всички пророчества на интернационализма за неговото отмиране се стопиха под палещите лъчи на действителността. Националната реалност се оказа по-силна и по-действена от всѣка международна реалност. И ако това е така, то и първото заключение е: щом нацията е и ще продължава да бъде, то и национализмът като нейна психологическа и идейна надстройка ще продължава да бъде. Обратното е илюзия.

Но какво всѣщност представлява национализмът? Просто казано: национализмът е тази тенденция в политическото поведение, която, придавайки най-висока стойност на нацията като най-ценно материално и духовно притежание предписва на нейните членове върховното задължение да бранят нейното съществуване и независимост. В нѣкои случаи национализмът стига до формулирането на претенции за превъзходство. Съществуването на този последен елемент често съпътствува национализма и който в определен смисъл е обратната страна на медала, не бива да бъде премълчавано. Той подлежи на нарочен анализ. Ще отбележа само това, че той започва като своеобразна психологическа компенсация на чувството за малоченност, което дадено етнонародно съзнание изпитва от упражнявания психологически, политически и физически натиск върху себе си. Подтиснатият компенсира своята физическа слабост с изработването на едно съзнание, чиято формула е: ако аз ти отстъпвам въ власт и сила, в замяна те превъзхождам с интелектуалните си и морални добродетели. Този основен психологически заряд се развива въ времето, превръщайки се в поведение и политическо действие. Схванат в подобен смисъл, национализмът е форма на организация на националното самочувствие и в този си вид, макар и доведен до своята противоположност, той в една или друга степен е свойствен дори и днес

на немалко национални общества независимо от тѣхната демократичност и либералност. Но така или иначе претенцията за превъзходство не сѣ логическа последица единствено на национализма. Те се явяват като продукт и на неговата коренна противоположност - интернационализма. Например, нѣкои фактически структури в националните взаимоотношения в СССР.

И така, в своята същина национализмът е поставянето на националните интереси над всички останали интереси. Той допуска тяхното ограничаване само като самоограничение, защото гледа на тѣх като на самопроизводни, т.е. суверенни.

Тук възникват редица въпроси. Първият е: национализмът не посяга ли на нѣкои други права? Да, посяга. Конфликтите тук не само сѣ възможни, но те като че ли сѣ едни от правилата на историческия процес. И това сѣ едни от най-трагичните конфликти - конфликтите не между положителните и отрицателни ценности, но конфликтите между положителните ценности, не между правата и безправията, между истината и лъжата, между доброто и злото, а между едно право и друго право, например между свободата и равенството, или в случая между националното право и нѣкое друго човешко или международно право. За изникналите и изникващи подобни конфликти историята не е декретирала законен съд. Те се решават не от теорията и философията, а от властващите в него борба и диалектика. Тази констатация може да не ни харесва, но тя отразява фактите. Един пример: неотдавна станахме свидетели как президентът на една от най-свободолюбивите и демократични републики в нашия свят Джордж Буш изпрати американски младежи да се бият и жертвуват в Панама, за да свали нейното правителство. Защо? Дали само за да защити своите граждани, или да накаже един трафикант на наркотици. Нека не се правим на наивници. Буш стори това, което между другото струва нѣколко милиарда долара на американските данъкоплатци, защото трѣбваше да отстрани надвисналата опасност над един жизнен национален интерес на САЩ - Панамския

канал. Беше ли прав Джордж Буш от морална и международна гледна точка? Не, не беше прав. Но от гледна точка на интересите на своята нация той беше прав. Като какъв действуваше Буш - като националист, или като интернационалист? И за да обобщим този проблем, ще ми се да цитирам думите на Дьо Гол, когото никой не можа да обвини в тоталитаризъм и реакционерство: "Смътам, че свободата тръбва да бъде защитавана на всъка цена, освен, когато тази цена е по-висока от националната реалност, върху която тя се основава. Волтер, каквото и да мисли, е повече свързан с Франция, отколкото с Разума. Интелектуалците сж пристрастени към намеренията, а ние, (т.е. политците) - към резултатите."

Вторият въпрос: Кой определя и как се определят рамките на националния интерес? Тук магическа формула нъма. Съществуват само нъкои опорни точки и ориентири. И те сж: защита на единния национален и държавен суверенитет срещу всички опити той да бъде окастрен, подминаван или подменян; приоритетно положение на националния език; преимуществено запазване на религиозно-верските и културно-битови характеристики на националната история и т.н. Национализъмът означава не да подтискаш чуждите народности, а единствено да изнася на преден план демографските, социално-икономическите и културните интереси на собствения си народ. Всички граждани на една държава сж равноправни, но в процеса на спонтанното иерархиране на ценностите в обществото националните ценностни системи тръбва да получават фактически предимства.

Кой е механизмът, чрез който се защитават тези елементи? Най-общо казано това е националният консенсус, постигнат не чрез теоретически проповеди, а чрез системно национално възпитание, чрез създаване на истински национални рефлексии, които - открито тръбва да кажем - у нас упорито през последните десетилетия сж подтискани до степен нацията ни да изпадне в истински национален колапс, да се превърне едва ли не в "бактерийна микрофауна". И ако тръбва да откри-

ем състената формула на психологическия механизъм, чрез който тръбва да бъде изграден националният консенсус, аз го виждам в формулата на Блажени Августин: "В същественото - единство, в съмнителното - свобода и въ всичко - любов". А тази е и формулата на изграждане на устойчива и ефективна демокрация. Демокрацията не само като форма на управление, но и като форма на самозащита на нацията.

Ето как аз виждам същината на национализма. И всички тези, които искат да му предадат "бесовски", реакционни и антидемократични качества, не дават признаци нито на реализъм, нито на политическа грамотност. Напоследък авторитетни чужди радиостанции, например Би-Би-Си и Дойче Веле, като ехо от български гласове се опитаха да внушат, че нъкои прояви у нас сж дело на националистите въ смисъл едва ли не на фашистите, на номенклатурчиците и пр. Не е разумно, нито почетно, хора, особено когато те сж българи, от уютните си кабинети в Лондон и Кьолн да прикачват подобни епитети (не става дума за защита на принципно-идейни становища) на десетки хиляди българи, които преживяват безпокойство, страх и национален смут и то не без основание.

В правото си сме да попитаме: като каква действуваше уважаваната от цъл свят Маргарет Тачер, когато преди нъколко години изпрати английския флот за да защитава Фалкландските острови? Като какъв действуваше канцлерът Кол, когато издигна своя план от десет точки, който в последна сметка целеше обединението на Германия? Фашисти и номенклатурчици ли сж те на капитализма и империализма, или английски и германски националисти? Не е честно да жонглираме с понятията и епитетите. И Тачер, и Кол сж за уважение, не само защото бранят ценностите на демокрацията и хуманизма, но и ценностите на своите нации.

Има нещо срамно в това на българска земя българи да обвиняват българи в национализъм. Ако тръбва да се обвиняваме, да се обвиняваме в нещо друго, но не в национализъм. Ако нъкои българи наричат други българи националисти, тогава тръбва да се попитаме - те какви сж?

ЮГОСЛАВСКИТЕ БЪЛГАРИ "ДОВОЛНИ"

Петър Златаров

ДЕМОКРАТИЧЕСКИТЕ промени, характерни за източна Европа, макар и с бавен ход, навлизат и в обществения и политически живот на многонародността Югославия. Особено бавно се променя положението в православната част на страната и, специално в Сърбия, която е най-голяма от републиките на федерацията; в нея са все още властващи комунисти, сега преименовани и там в "социалисти". За щастие, тяхната "всемогъща" компартия (сега социалистическа) вече не фигурира сама на политическата сцена. Еднопартийният тоталитарен моноизъм на комунистическия диктатор Тито се закономерно трансформира в многопартиен парламентарен плурализъм.

Числото на новоформираните опозиционни партии и други политически организации и сдружения в Югославия е отдавна трицифрено, а само в република Сърбия са повече от 40 на брой. От тях всяка четвърта принадлежи на народностните малцинства на тази република: шиптари (албанци), унгарци, хървати, словенци, "мюсюлмани", роми (цигани) и др.

Всички до сега регистрирани малцинствени партии в Сърбия, в своите програми и политически ориентации изразяват намерение да защитават жизнените права и интереси на своята народност. Категорично се застъпват за човешки и народностни права, за културно-просветна (а нъкои и политическа) автономия, за свободни избори, свободно вероизповедание, независима съдебна власт, запазване на околната среда и др.

В БЛИЗКО БЪДЕЩЕ се очаква прокламация, за пръв път след войната, и на една българска обществена организация, чието седалище ще бъде в град Ниш. Това е демократическата партия на българите в Юго-

славия.

Начертаната програма на тази партия обаче, за съжаление, нито причинява голяма радост, нито вдъхва нъкакво доверие.

Причините са много ясни. Според изявленията на члена на инициативния комитет на тази бъдеща партия, проф. Прокопи Попов, направени пред журналисти на бълградския официоз "НИН", програмата на тази "ДПБЮ" дава да се разбере, че характера и целите ѝ се различават коренно от тези на другите, вече споменати, малцинствени партии на Сърбия. Тя ще представлява стереотип на властващата вчера комунистическа, днес социалистическа партия в Сърбия на Слободан Милошевич.

Това ни най-малко не е за очудване, нито пък може да бъде изненада - организаторите на тази "българска" партия са бивши комунисти, които в досегашния тоталитарен режим на Титовите болшевики, представляваха и "защитаваха" интересите на българското народностно малцинство в Югославия. Това малцинство, заслужава да се спомене, бе най-малко комунизирано от всички останали народности в Федерацията.

"ДЕМОКРАТИЧЕСКАТА партия на българите в Югославия ще действа в онези общини в Сърбия, в които има значителен процент българско население: Цариброд (днес Димитровград), Босилеград, Сурдулица и Бабушница", заявява проф. Попов.

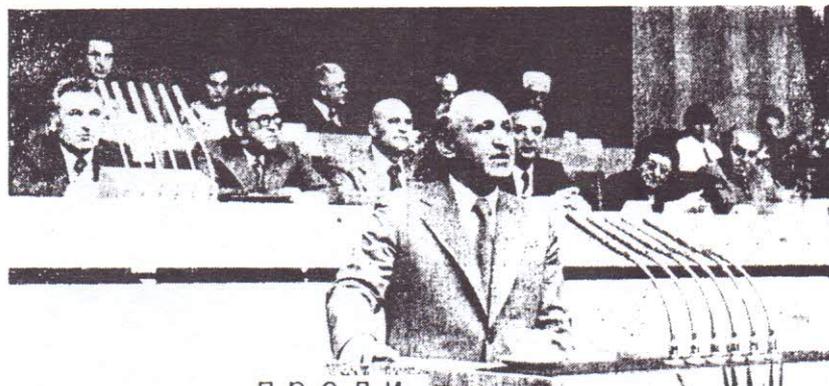
"Ние смътаме, че малцинството на българския народ в Сърбия има всички човешки и граждански права и сме доволни от неговия статус в сръбската държава. От този аспект" - продължава Попов, "поддържаме и приемаме новия Устав на Сърбия, както и изборителния за-

кон, с който сме напълно съгласни. Поддържаме и всички мерки на сръбските държавни органи за решаване на проблемите в Косово. Изразяваме солидарност със сърбите в Хърватско в тяхната борба за получаване на своите граждански и човешки права и право на културна автономия. Също така, поддържаме борбата на македонския народ за осъществяване правата му за национален идентитет в България и Гърция. Тъй като голъмо число българи живеят в Македония, ще се застъпваме тези наши сънародници да получат същите права, както българското малцинство в Сърбия" - завършва своето изявление проф. Попов пред ежеседмичника "НИН".

Осъществи ли се наистина така проектираното начинание - ДПБЮ - то нъма да има нищо общо с политическите интереси и стремежи на едно многоизстадало под чуждо иго население, каквото представлява българското в Югославия.

Всъка партия, която не изразява волята на тия, които претендира да представлява, а служи на чужди интереси - каквато ДПБЮ недвусмислено възнамерява да върши - е своеобразен уникум. Такива бъха марксистските компартии (слава Богу, изчезнаха!), които насилствено теглеха масите по тяхния еднопосочен път, по който всички вървяхме половин век и благополучно пристигнахме в пропастта, вместо в очаквания рай.

декемврий 1990; Комарно, Чехия.

преди

СВЯТА ДРУЖБА — ДЕЛО НА МИЛИОНИ

СЕГА, СЛЕД ПОЛУВЕКОВЕН комунистически мрак и 70-годишна интензивна денационализация и асимилация на националното ни битие, ние, българите от Югославия искаме само онова, което ни взехте, когато станяхте наши господари. Искаме това, което притежавахме в турско робство при режима на Абдул Хамид: право на собствен български език и училища, на въроизповедание и право на българското ни име и национален идентитет, които притежаваме повече от 1300 години.

Новото време на свобода и демокрация налага и реафирмация на историческата истина за миналото ни, спазвайки строго историческите факти и отхвърляне на комунистическите псевдотеории за нъкакви си нови славянски нации на Балкана: черногорци, македонци, мюсюлмани, бошнаци и др., които историята не познава.

Тези типично балкански аномалии тръбва да се коригират на време. В противен случай балканският ни антагонизъм ще ни доведе до още по-голъма конфузия, а всеобщото ни желание за влизане в общия европейски дом ще бъде само една горчива илюзия.

Поради тези и още други неизказани неща, моето мнение е, че българите в Югославия нъмат голъмо основание да бъдат толкоз доволни от положението си, както твърди професор Прокопи Попов, членът на инициативния съвет на бъдещата "ДПБЮ":

ГОДИНИ НАРЕДЪ КОМУНИСТИТЪ
ОБИЧАХА ДА ПИШАТЪ
преди и сега

Ние ще си послужимъ
съ тяхнитъ примъри:

сега

ДЕЛО НА ОТКРАДНАТИ МИЛИОНИ

ПИСМА ОТЪ

ЧИТАТЕЛИ

Драги сънародници,

Бъхъ въ България и отъ тамъ Ви изпращамъ тревожия вѣкъ на изправената ни страна предъ една жестока зима на студъ, гладъ и несигурностъ. Липсва храна, тока се спира по всѣко време на денонощието за неопредѣлено време, липсва отопление, медикаменти, перални и дезинфекционни препарати, облекло. Въ Южна България вече върлува жълтеница, която се разпространява навсѣкжде. Виновниците за това обаче, седятъ все още въ топлитѣ си кресла и се надсмиватъ надъ мъжитѣ на народа. Не е ли дошло крайно време да се затръби, че единъ народъ загиба.

П.П. Изпращамъ чрезъ банката 50 Д.М. Ваша сънародничка С.Х.

Скъпи сънародници !

Ценното списание "Борба" получихъ съ най-голяма радостъ и сърдечно благодаря. Прилагамъ 20 Д. Марки за дълото наше. Дано въ скоро време отново да се срещнемъ всички ние емигранти отъ цѣль свѣтъ на родна земя съ крънини хора, така както при раждането на нашия Св. Св. Симеонъ.

Далеченъ привѣтъ П. Петковъ - Германия

Скъпи сънародници !

Използуваме случая чрезъ сп. "Борба" да отправиме молба до всички сънародници живеещи далече отъ желязната завеса.

В момента се намираме въ Швеция съ сестра ми и двете и деца. Сестра ми е вдовица 42 годишна, съпругът и е една отъ жертвите на комунизма. Тя успя да избяга с децата си в Швеция. Аз съм 54 годишна близо две десетилетия прекарах като политически престъпник, както ме наричаха комунистите по затвори и милиционерски мазета. В Швеция сме под закрилата на църквата. Вече сменяме четвърта църква. Спиаме по пода. Не разполагаме с никакви средства. Храни ни църквата.

Молбата ни е следната, ако има по-възрастни българи, които да ни приютят, а ние да се грижим за тях, нека се обадят.

Ако нѣкои отъ читателитѣ има възможностъ да помогне, да се обади въ редакцията на "Борба".

Въ редакцията се получи Резолция № 3 на Българ. Дем. Асоциация въ Сидней - Австралия. Въ Резолцията се иска оставка на комунистическото правителство, възстановяване на Търновската Конституция, връщане на заграбенитѣ имоти на законнитѣ имъ собственици, подвеждане подъ отговорностъ на органитѣ на БКП за престъпленията срещу народа и названието "Народна Република България" да бѣде завинаги само "България"

БНФ подкрепя борбата на Балтийскитѣ Народи за независимостъ.

На 15 септември 1990 год. въ градъ Бъфало-Америка бѣ организирано голямо публично събрание въ подкрепа борбата на народитѣ отъ Балтийскитѣ страни Летония, Литва и Естония - за извоюване на тѣхната независимостъ отъ Съветска Русия. Хиляди взѣха дейно участие, като БНФ бѣ представенъ отъ голяма група съ Българското Знаме на чело съ Председателя на клона на БНФ въ Бъфало г-нъ Миро Герговъ. Главенъ говорителъ бѣше Американскиятъ Сенаторъ Алфонсъ Ди Амадо отъ Ню Йоркъ. Следъ събранието г-нъ Миро Герговъ, като представителъ на БНФ, има отдѣлна срѣща и разговоръ съ сенатора Ди Амадо, който презъ августъ т.г. посѣти България.

Сенатора Ди Амадо и М. Герговъ

ЗАЩО СМЕ ВЪ КАНАДА

Авторът на тази статия е единъ отъ новитъ Български емигранти, които напуснаха страната следъ изборитъ презъ юний 1990 година.

Свободата на народа въ България е свобода на куче вързано за верига, която господарьтъ държи и кучето може да тича, да скача и да лае, само толкова, колкото господаря му разреши – той винаги може да дръпне и сюкси веригата.

Какво се е промънило въ България ?

Само дължината на веригата съ която е вързано кучето – народа.

Преди комуниститъ държаха вързанъ народа съ юкса и стегната верига, сега продължиха дължината на веригата – позволи се да се организира опозиция, да ставатъ събрания, да се произнасятъ речи, но комуниститъ държатъ веригата и могатъ да я дръпнатъ и сюксятъ всъко време – така както господаря може да направи това съ вързаното куче.

Торонто Любомиръ Стояновъ

У В А Ж А Е М А Р Е Д А К Ц И Я

Аз съм един от многото българи, които не повярвали на поредната комунистическа хватка за "Демократичен" социализъм напуснаха България. Пристигнахме в Канада, започнахме да се устройваме, но мъката по близките, по бащиния дом, по многострадалната ни Родина не ни напуска.

Тук в Отава безкористно ръка за помощ ни подаде г-н Димитър Николов – председател на клона на БНФ "Горяни". Неговия дом и сърце са винаги отворени за всеки българин. Той ни вдъхва кураж и надежда в този толкова труден за нас новите емигранти момент.

От г-н Николов получих два броя на списание "Борба", а също така и информация за целите и борбата на БНФ. Сега когато в това време разделно, националните ни идеали колкото и жалко да е умислено се обезценяват, когато патриотичния зов "България над всичко" бе нарочен като фашистки, БНФ и списание "Борба" са нужни като хляб, който вече е на свършване в България.

Моля ви изпращайте ми сп. "Борба" !
Искрено ваш Здравко Делов

Н.В. царъ Симеонъ съ отецъ Викторъ - Пасау

Бележка на редакцията.

Въ предишния брой – септември 1990 г на помъстената снимка бѣха Н.В.царъ Симеонъ и отецъ Събевъ, а не отецъ Викторъ Ивановъ както бѣ съобщено. Съжالياваме за грѣшката.

СОФИЯ

НА И - Ч И С Т И Я Г Р А Д Ъ

София бѣше единъ отъ най-чиститъ и красиви градове и се гордѣеше съ това.

Като подигравка звучатъ сега думитъ на герба на столицата "расте, но не старѣе".

Тя е състарена, грозна и мръсна. Новитъ жилищни комплекси сѣ изградени безпланово и въ разрѣзъ съ строителнитъ и санитарно-хигиенични норми и изисквания.

Архитектитъ се срамуватъ да кажатъ, че това сѣ тѣхни творения, а нѣкои като арх. Томалевски се отказаха публично отъ авторството си.

Този способенъ български архитектъ бѣше главенъ проектантъ на жилищенъ комплексъ "Младост", но въ сегашния си видъ кварталътъ нѣма нищо общо съ неговия първаначаленъ замисълъ.

Комплекситъ "Люлин", "Обеля", "Овча купел" и всички останали сѣ съ тѣсни улици и паркинги, лоши пѣтни връзки, недостатъчно телефонни постове, слаба търгов-

ска мрежа, липса на: паркове, градини, спортни площадки и културни придобивки. Строително-монтажните работи се извършват некачествено и въ резултат постоянно аварират водопроводи, топлопроводи и се преюкхва електроснабдяването.

Улиците са вечно разкопани и с ями.

Калта въ центъра вече не изненадва никого.

Жилищните едропанелни блокове са уродливо подобие на ющи за хора.

Нашумелият комплекс "Зона Б-5", за когото преди години се пишеше само въ суперлативи, сега се сочи за примър какъ не трѣбва да се строи.

Хубавите сгради, които бѣха пощадени отъ бомбардировките презъ войната, не бѣха пощадени отъ комунистите и сега почти нѣма запазена улица, юдето да се види архитектурата на стара София.

Голѣма частъ отъ централните улици са забранени за движение на моторни превозни сръдства, защото на тѣхъ има партийни или държавни сгради.

Такива забрани има и на улици, юдето живѣятъ висши представители на властта.

Изградиха се неподходящи булеварди и пътни съоръжения, които не отговарятъ за нуждите на града.

Булевардъ "България" има като основна задача да свързва резиденция "Бояна" съ столицата.

За резиденцията на Тодоръ Живковъ въ Баня се построи специаленъ пътъ нареченъ отъ хората "Царски".

Огромниятъ пътенъ подлезъ за аерогарата служи за показване на чуждите делегати, защото по-големата частъ отъ транспорта за летището не минава по него.

Много красноречиво е изказването на единъ чужденецъ, че въ България има само резиденции и пътища, водещи къмъ тѣхъ.

Комунистите искаха навсякъде да се "издига рѣководната роля на партията", а какво рѣководство може да изпълнява партия събрала въ редиците си всичко най-посръдствено, малокултурно и съ низка интелигентность ?

Тѣ създадоха и все още създаватъ хаосъ въ стопанството и въ всички сектори на обществения животъ.

На експертенъ съветъ въ Министерството на транспорта за приемане на проектъ за изграждане на градска желѣзница, съ които специалистите решаваха частъ отъ проблемите на софийския транспортъ, на края стана единъ партиенъ "работникъ" и съ две

думи постави кръстъ върху многомесечния трудъ на инженерите.

Той събщи, че по решение на висшето, градско и партийно рѣководство съществуващата гара "Сердика" се превръща въ кортова за тенисъ.

Гара, която е въ самия центъръ на столицата и може да обслужва влаковете отъ Перникъ, южните линии и градската желѣзница, съ едно драсване на молива се ликвидираше, за да има юкде да спортуватъ "другарите".

По подобенъ начинъ бѣше ликвидирана и околорѣстната желѣзопътна линия на София.

Инженерно-техническите кадри са поставени на колене.

Въ една отъ програмните си речи Тодоръ Живковъ ясно даваше да се разбере, че България нѣма да бѣде държава съ технократично управление.

Малограмотните решаваха всичко, а не специалистите.

Запитанъ, защо не спазва нормите и изискванията въ проекта си за актуализиране на градоустройствения планъ за жилищенъ комплекс "Младост", младия архитектъ ми отговори, че висшестоящите власти /разбирай комунистите/ са опредѣлили мѣстоположението на новите блокове, а той е само единъ изпълнител и ако откаже ще бѣде уволненъ.

На всеки по-голямъ строежъ се опредѣляше пълномощникъ на партията и обектите се "наблюдаваха" отъ съответния партиенъ комитетъ.

Тѣзи хора нанесоха огромни щети съ некомпетентната си намѣса.

Комунистите си отватъ

Тѣ са обречени отъ историята, но кой ще ни върне хубавия, чистъ градъ София ?

Какъ ще разчистиме центъра отъ безобразните сгради на: "Партийния дом", "Министерския съветъ", "Мавзолея" и ЦУМ ?

Може би ще трѣбва да ги реконструираме като хотел "Балкан", който сега е "Шератон" или ще бѣде по-евтино да ги събориме ?

Не. Нека останатъ, за да могатъ идните поколения да се учатъ какъ не трѣбва да се строи и да напомнятъ на всички за злините, които донесе комунизмътъ въ България.

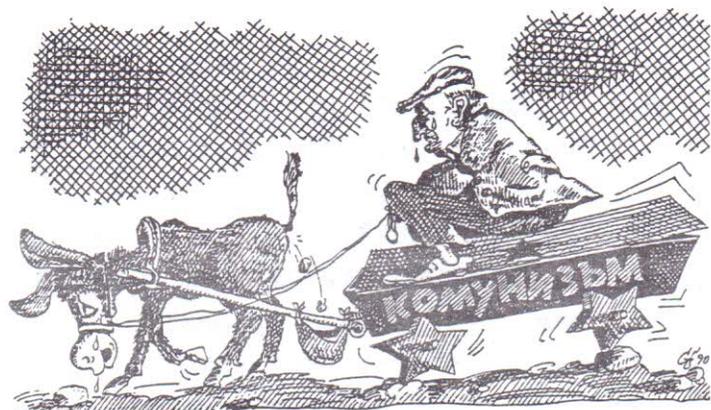
Торонто - Любомиръ Стояновъ

Поради липса на мѣсто, получените до сега писма ще бѣдатъ публикувани въ другия брой.

...ГОСПОДА,
ПРЕДЛАГАМ
ДА ЗАБРАВИМ
МИНАЛОТО...!

НАЙ-ПОСЛЕ ПОГРЕБЕНИЕ

До господин Желю Желев Председател (Президент) на Републиката гр. София

Уважаеми господин Президент,
на 23 май тази година от Чикаго е била изпратена пратка от два пакета с получател Янко Янков, Социалдемократическа партия немарксистки. Пратката е съдържала печатни материали и е пристигнала на аерогара София. Официално съобщение от ДСП „ДЕСПРЕД“ не съм получил, макар че оттам твърдят, че са били изпратили такова съобщение по пощата. От предварителен личен разговор и от няколко телефонни разговора с чужбина аз знаех, че е изпратена такава пратка за мен и лично отидох в канцеларията на ДСП „ДЕСПРЕД“ при аерогара гр. София. Бе ми казано, че за мен няма никаква пратка. Моите сътрудници след това също така посетиха ДСП „ДЕСПРЕД“ и митнищата, при това няколко пъти, но и на тях ми бе казано, че такава пратка няма за мен, но има такава пратка за г-н Петко Симеонов от Съюза на демократичните сили. След това моите сътрудници са се обърнали към Съюза на демократичните сили и оттам са узнали, че г-н Петко Симеонов е бил увещаван да получи и да се поднесе като получател на моята пратка, но той отказал.

При оценката на цялата тази ситуация аз стигнах до извода, че определени тайни служби от структурата на властта са организирали тази бъркотия, за да предотвратят получаването на пратката с печатни материали от мен. След този извод аз посетих за втори път канцеларията на ДСП „ДЕСПРЕД“ при аерогарата в София, и... документите бяха намерени, платих таксата за тях и се запътих към митнищата.

От митнищата при аерогарата ми казаха, че е необходимо да представя документ, че пратката е дарение. Поискаха да ми покажат нормативния акт, който постановява, че такъв документ е необходим и станах обект на недостойна иззмама – прочетоха ми нещо, което няма нищо общо с твърдяното от тях и настоявах, че този текст може да се гълтува само по този недопустим за това гълтуване начин. Стана ми ясно, че съм попаднал във въртележката, която ми бе много добре позната от времето на нашия „любим“ Тодор Живков. Понеже не получих пратката вечерта се обадих по телефона до Чикаго и оттам получих документ, който може да излъчява исканата от митнищата роля. С този документ посетих митнищата. Позовах се на съображението, че такъв документ не се изисква от българските закони, настоях да ми бъде показан правния текст от който произтича необходимостта от такъв документ, и след като служителят не можа да направи това, той се съгласи да бъде намерена пратката, за да види какво се намира в нея.

Заедно влязохме в склада, намерихме пратката и я отворихме. Бе констатирано, че в двата пакета се намират броеве от издаваното на български език списание „Борба“, издание на Българския национален фронт със седалище Чикаго.

След горната констатация служителят от митнищата ми заяви, че по решение на Централната избирателна комисия нямам право да получа тези списания. Аз отговорих, че Централната избирателна комисия няма законови правомощания да издава такива решения, но ми бе противопоставен аргументът, че тя имала това право, понеже в нея членували представители на всички партии в България и след консултация с тези партии, тази комисия издала това решение. Поисках да видя това решение, но ми бе казано да се обърна към председателя на нашата партия и от него ще го получа. Отговорих им, че този председател съм именно аз и, че това не е ярно и пак настоях да ми бъде показано това решение на Централната избирателна комисия. Казаха ми да се обърна към някой депутат от Великото Народно събрание и той щял да ме убеди, че има такова решение на Централната избирателна комисия. Отговорих им, че самият аз съм депутат от Великото народно събрание и много добре знам, че такова решение няма, а ако случайно има, то е незаконно. Така или иначе те отказаха да ми покажат това мистериозно решение на Централната избирателна комисия и естествено отказаха да ми дадат пратката.

За всеки случай отидох в Народното събрание и поисках да видя това решение на Централната избирателна комисия, но се оказа, че нейните решения са станали „секретни“ за неопределено време, докато се произнесе Мандатната комисия, но все пак ме увериха, че такова решение не са вземали.

След всичките тези безсмислени разговори аз написах заявление до началника на митнищата при аерогарата в гр. София и същото е заведено в канцеларията на господин началника с входящ № 2084 от 18.06.1990 г. Моето искане бе да ми бъде отговорено по официален начин на какво правно основание се задържа изпратената за мен пратка от Чикаго. До днес не съм получил такъв отговор.

На 09.07.1990 г. написах писмо до Председателя на Министерския съвет г-н Андрей Луканов, до Главното управление „Митнищи“ при Министерство на финансите и до Министерството на вътрешните работи. До днес не съм получил никакъв отговор.

На 17.10.1990 г. отново се обърнах с писмено искане до г-н Андрей Луканов, но отговор нямам.

Уважаеми господин Президент, надявам се, че ще се съгласите с мен, че цялата тази ситуация е напълно същата, каквато бе по времето на „нашият любим бай Тодор“. Ако не се съгласите и ми противопоставите съображението, което казахте и на господин Президента на САЩ, т.е. че в България вече няма комунизъм, то аз пък няма да се съглася с Вас. Вече съм свикнал да не се съобразявам с президенти – нека Ви припомня, че когато Ви пишехте Вашите превъзходни анализи на фашизма, аз вече бях приключил с анализите си на комунизма, неспиримирно настоявах да се спазват законите в България, а президента Живков бе този, който нареди да бъде арестуван и осъден.

Впрочем, уважаеми господин Президент, нека Ви кажа и това, че когато митниচারите се опитваха да ме баламосват, аз им казах, че въпреки всичко ще си получа пратката, а единият от тях възкликна възмутено: „А-а, така ли?! Значи заплашавате!“ Този начин на мислене, а именно, че всеки, който си гърси правата, „заплашва“ и е опасен, все още пронизва нашето общество, а това е комунистически начин на мислене, който Ви твърдите, че вече липсва у нас, но аз Ви предлагам да се заемете с неговото изкореняване.

И така, уважаеми господин Президент, необходимо е да съдействувате да ми бъде отговорено КОЙ И ЗАЩО ЗАДЪРЖА ИЗПРАТЕНИТЕ ЗА МЕН ДВА ПАКЕТА С ПЕЧАТНИ МАТЕРИАЛИ?
05.11.1990 г.

Янко Н. Янков
председател на Социалдемократическата партия немарксистки,
председател на Съюза на юристите демократи в България,
народен представител във Великото народно събрание,
член на Българския Хелзински комитет
временен домашен адрес: 1345 гр. София, ул. „Кирил Пчелински“, бл. 40, ет. 1, ап.
2, телефон: 23-87-11, телефакс: 23-87-11

ВЪЗКРЕСЕНИЕ НА ПРАЗНИКА

" 1 НОЕМВРИ - ДЕН НА НАРОДНИТЕ БУДИТЕЛИ "

София, 1 ноември 1990 г. Под патронажа на Общонародното сдружение "МАТИ БОЛГАРИЯ" и народния хор "ГУСЛА" - инициативен комитет с участието на Български демократически форум организира тържество за възстановяване народния празник на Народните будители.

На 30 октомври бе организирана голяма пресконференция със средствата за масова информация, на която беше разяснено мястото и значението на този празник в близката ни история.

На 1 ноември т.г. вечерта бе уреден тържествен благотворителен концерт с който се започва отново чествването на този светъл празник. Средствата от концерта са за повишаване културното и национално съзнание на българите извън Родината - в Съветски Съюз, Румъния, Югославия и другаде.

Близо четири хиляди души са изпълнили най голямата зала на Двореца на културата. Много други са останали извън залата.

Встъпителното слово на д-р Петър Константинов ни връща в недалечното минало и раздухва пепелта на забравата над народната сваят. Неугасващия въглен стопли сърцата и извика много аплодисменти.

В своето слово проф. Николай Генчев проследи в исторически план дейността на народните будители, където продължават да светят с непомръкващ блясък много незабравими имена.

На сцената са вече мъжете на хор "ГУСЛА". Тишина. Диригентът Г-н Бобевски е вдигнал ръцете и... чудото започва :

"ЕДИН ЗАВЕТ ОСТАВИЛИ СА НАМ ДЕДИТЕ...."

Магията на музиката слива хилядите сърца в едно голямо българско сърце, което гори като огромен факел. По много лица лъзят следите на отронени сълзи. Старци, зрели хора, студенти и ученици, мили дечица - всички са прави на крака - цялата зала пее. Младите не са чували текста, но неведома сила извлича словата от душевната дълбочина и вече целият салон е едно монолитно единство.

Взировете следват един след друг. Пее се "КРАЙ ЮСФОРА..." градусът е вече много висок, но когато гръмва "ШУМИ МАРИЦА..." - това вече не мога да опиша. Всички не само пеят. Всички тръпнат и плачат. Като венец на всичко идва "МНОГАЯ ЛЕТА" - тя звучи като молитва, като клетва - да пребъде правдата над нашия изстрадад наро.

АПЕЛ КЪМ БЪЛГАРСКАТА ОБЩЕСТВЕННОСТ

НИЕ ПРИСЪСТВУВАЩИТЕ НА МИТИНГА ОРГАНИЗИРАН ОТ НАЦИОНАЛНИЯ
ДЕМОКРАТИЧЕСКИ ФОРУМ "ОБЕДИНЕНИЕ" НА 10 НОЕМВРИ 1990 година
ПОД ДЕВИЗА " С Б О Г О М Н А К О М У Н И З М А "

СЕ ОБРЪЩАМЕ КЪМ БЪЛГАРСКАТА ОБЩЕСТВЕННОСТ ЗА ПОДКРЕПА НА СЛЕД-
НИТЕ ИСКАНИЯ:

1. РАЗКРИВАНЕ И ИЗНАСЯНЕ НА ПЪЛНАТА ИСТИНА ЗА СЪБИТИЯТА В
СТРАНАТА ОТ 2 СЕПТЕМВРИ 1944 Г. ДО НАШИ ДНИ.

ВЪВ ВРЪЗКА С ТОВА, ПОЛИТИЧЕСКАТА ОТГОВОРНОСТ ДА СЕ ПОЕМЕ
ОТ ВСИЧКИ ПОЛИТИЧЕСКИ ПАРТИИ И СИЛИ, КОИТО СА УЧАСТВУВАЛИ В ТЕЗИ
СЪБИТИЯ, ДОВЕЛИ СТРАНАТА НИ ДО ДНЕСНОТО ТРАГИЧНО СЪСТОЯНИЕ.

2. ВЕЛИКОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ И ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА РЕПУБЛИКАТА
ДА ПОИСКАТ ОТ ПРАВИТЕЛСТВОТО НА СЪВЕТСКИЯ СЪЪЗ ОФИЦИАЛНО ДА ОЦЕНИ
И ОГЛАСИ СВОЯТА РОЛЯ В ПОЛИТИЧЕСКИЯ ЖИВОТ НА БЪЛГАРИЯ ОТ 2 СЕПТЕМ-
ВРИ 1944 г. И СЛЕД ТОВА.

3. ДА БЪДАТ РЕАБИЛИТИРАНИ ВСИЧКИ РЕПРЕСИРАНИ /СЪС И БЕЗ ПРИ-
СЪДА/ ПО ПОЛИТИЧЕСКИ ПРИЧИНИ В СТРАНАТА И ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ЕМИГРАНТИ.

4. ВЕЛИКОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ ДА ПРИСТЪПИ НЕЗАБАВНО КЪМ ИЗПЪЛ-
НЕНИЕТО НА ОСНОВНАТА СИ ЗАДАЧА - ИЗРАБОТВАНЕ НА КОНСТИТУЦИЯ. БАЗА
ЗА ТОВА ДА ПОСЛУЖИ ТЪРНОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ, КАТО РЕФЕРЕНДУМА ОТ
8.09.1946 г., С КОЙТО БЪЛГАРИЯ БЕШЕ ОБЯВЕНА ЗА РЕПУБЛИКА, СЕ ОБЯВИ
ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН.

5. В СРОК ОТ ТРИ МЕСЕЦИ ВЕЛИКОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ ДА ПРИКЛЮЧИ
С ИЗРАБОТВАНЕТО НА КОНСТИТУЦИЯТА, КАТО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА РЕПУБЛИКАТА
НАСРОЧИ ИЗБОРИ ЗА ОБИКНОВЕНО НАРОДНО СЪБРАНИЕ, КОИТО ДА ПРОВЕДАТ
ВЕДНАГА СЛЕД ТОЗИ СРОК.

6. В ПЕРИОДА ДО ПРОВЕЖДАНЕ НА ИЗБОРИТЕ ДА СЕ СЪСТАВИ СЛУЖЕБНО
ПРАВИТЕЛСТВО ОТ ЕКСПЕРТИ, КОЕТО ДА ПОИСКА ВОТ НА ДОВЕРИЕ ОТ ВЕЛИКОТО
НАРОДНО СЪБРАНИЕ С ИКОНОМИЧЕСКА ПРОГРАМА ОСНОВАНА НА ПРОГРАМАТА НА
С Д С И ДОПЪЛНЕНА С ПРЕПОРЪКИТЕ ОТ ПРОГРАМАТА НА Г - Н РАН.
ТОВА ПРАВИТЕЛСТВО ДА ПРИСТЪПИ НЕЗАБАВНО КЪМ РЕШАВАНЕТО НА НЕОТЛОЖ-
НИТЕ ИКОНОМИЧЕСКИ ПРОБЛЕМИ.

Стефан Чанев.

ПАНАХИДИ

Както всяка година, така и тази, в много страни на свободния свят, БНФ устрои панахиди за чествуване паметта на героите, дали живота си в борбата против комунизма за свободата на България. Тъжната саможертва им извоюва вѣчна слава, примѣрътъ им за служба къмъ Народъ и Родина ще ни вдъхновява да продължимъ борбата противъ комунизма до пълното освобождение на България.

На 9 септемврий 1990 г. бѣха организирани панахиди въ:

Ниагара Фалсъ - Канада.

По инициатива на клоноветъ на Б.Н.Ф. отъ Торонто, Ниагара Фалсъ и Бѣфало съвмѣстно съ Църковното Настоятелство на Църквата Св. Иванъ Рилски, се състоя панахида отслужена отъ свещеника Тодоръ Гроздановъ, при изключително голѣмо стечение на емиграцията. Следъ панахидата въ църквата множеството отиде предъ паметника построенъ отъ БНФ въ честь на героите дали живота си въ борбата срещу комунизма за свободата на България, гдето се положи вѣнецъ, прочетена бѣ молитва и г-нь Ангелъ Гъндерски, членъ на Президиума на Б.Н.Ф. произнесе слово, въ което между другото каза: "Днесъ когато краятъ на комунизма се вижда, ние, потомците на предкомунистическа независима България трѣбва да продължимъ борбата за свобода и демокрация и я изведемъ до крайна победа." Следъ това въ църковната зала се сервира обѣдъ за Богъ да прости.

Ню Йоркъ - Америка

По инициатива на клоната на Б.Н.Ф. Ню Йоркъ панахида се състоя въ Православната Украинска Църква на 82-ра улица въ Ню Йоркъ. Панахидата бѣ отслужена отъ владиката Бацилевски. Българското и Американското знамена стояха предъ олтаря, държани отъ Петъръ Николовъ и Димитъръ Стожановъ. Въ първата редица на многобройните присѣтстваващи личаха д-ръ Иванъ Дочевъ - почетенъ Председател на БНФ, г-нь Емилъ Атанасовъ-Председател на клоната на БНФ въ Ню Йоркъ, д-ръ Христо Сватовски - представител на д-вото за Защита Правата на Човѣка въ България и др. Следъ панахидата въ църковната зала се сервира вино и жито за Богъ да прости.

Рио де Жанейро - Бразилия:

По инициатива на клоната на БНФ съ Председател г-нь Наско Бочевъ бѣ устроена панахида въ Православната Църква "Св. Никола", посетена отлично отъ емиграцията.

Виненландъ - Холандия:

По инициатива на Председателя на БНФ за Холандия г-нь Петъръ Цанковъ бѣ устроена панахида съ участието на голѣмъ брой отъ нашата емиграция.

Берлинъ - Германия:

По инициатива на Председателя на БНФ въ Берлинъ дипл. инж. Георги Поповъ, бѣ устроена тържествена панахида съ отличенъ отзвукъ всрѣдъ емиграцията ни - повече отколкото всѣки другъ пътъ.

Лосъ Анжелосъ - Калифорния

Независимата Българска Православна Черква "Св.Георги" въ Лосъ Анжелосъ и Българскиятъ Националенъ фронтъ въ Южна Калифорния и тази година, по традиция отслужиха две панахиди. Първата на 26 августъ, по случай 46 години отъ смъртта на Н.В. Царъ Борисъ III - Обединителъ и втората на 9. септември, по случай избиването на надъ 100.000 български патриоти отъ комунистите въ България, около злокобната дата 9.IX.1944 год. И двете панахиди бѣха направени въ църковния "Храмъ Паметникъ Св. Георги" въ Лосъ Анжелосъ. Службите бѣха извършени отъ отецъ Дамянъ въ присѣтствието на множество почитатели на Царя Обединителъ и емигранти-борци за освобождението на България отъ комунизма. Следъ панахидите бѣше раздадено жито и по чаша вино, за "Богъ да прости".

Кратко, прочувствено слово, произнесе г-нь Стефанъ Апостоловъ, политически емигрантъ и единъ отъ малцината останали живи основатели на Църковната Община.

Сѣдѣятъ накратко описа жестокостите на незаконно превзѣлитъ властта на 9 септември комунисти и отправи апелъ къмъ подрастващото поколение никога да не забравятъ, на тази дата, да отдаватъ почитъ къмъ избитите национални герои.

Дописникъ: Руменъ Николовъ

Стокхолмъ - Швеция:

На 9 септември т. г. въ Стокхолмъ съ църковна служба бѣ почетена паметта на хилядите наши бащи, братя - герои, които паднаха убити отъ куршумите на партизанските хайки. Панахидата бѣ отслужена отъ шведски и руско-естонски свещеници въ при-

сътствието на български емигранти и приятели от другите поробени народи - хървати, албанци.

Следъ панахидата всички бѣха поканени въ дома на сем. Никола Атанасовъ, където бѣ раздадено жито, вино и сладки за Богъ да прости. Съобщава: Иванка Панова, секретарка на клона Б.Н.Ф.

Чикаго - Илиноисъ

Клонътъ на БНФ въ Чикаго и тази година устрой чествуване на паметта на жертвите на комунизма, Царь Борисъ и всички

На 15 февруари 1945 се помина въ Сепитварь, Унгария полковникъ Георги Мариновъ Николовъ, началникъ щаба на Първа Българска армия. Смъртта му последва непосредствено следъ остри пререкания съ генералъ Стойчевъ, т.н. "Конникъ безъ глава" и има всички признаци на отравяне. Военниятъ лѣкаръ е отказалъ да окаже помощъ. Полк. Николовъ бѣ доблестенъ български офицеръ, отличенъ артилеристъ, първенецъ на военната академия. Выпрѣки, че не е имало причини да бѣде преследванъ, когато започва "комунистическото правораздаване" на народния обвинител Бомбовъ въ Варна, той както и много други бълг. офицери, бива изпратенъ на Фронта, където намира своята преждевременна и необяснима смъртъ.

Умоляваме нашите читатели, ако знаятъ нѣщо повече за случая да съобщятъ на редакцията.

На 23 май 1990 внезапно почина при много загадъчни обстоятелства г-нь Стефанъ Тричковъ, роденъ 1925 г. Нѣколко месеца преди своята смъртъ той организира дружеството на Независимите репресирани безпартийни - "Националенъ авангардъ", а само единъ месецъ преди това - на 26 априль 1990 е далъ обширно интервю въ в-къ "Земеделско знаме" за своята житейска голгота въ комунистическия "рай" - концентрационни лагери, гонения и затвори. Дали неговата неочаквана смъртъ, настъпила следъ като е напусналъ напълно здравъ дома си за къса разходка, е само една случайность?

Богъ да прости смѣлия борець противъ комунизма!

На 22 августъ 1990 сяко така внезапно е починала въ с. Бойница сестрата на нашия съмишленикъ Петко Ванковъ въ Белгия Поради неизяснени обстоятелства и съмнения за престѣпление, г-нь Ванковъ е поддалъ молба за съдебно следствие, на което комунистическите власти не сѣ отговорили.

наши сънародници, завършили живота си въ прокуда, далечъ отъ Родината. Панахидата бѣ извършена отъ отецъ Жанъ и отецъ Любомиръ въ присѣтствието на множество български емигранти. Следъ църковната служба се състоя кратка програма, при която инж. А. Дърводѣлски и г-нь Янакиевъ зачетеха паметта на загиналите, заклеиха престѣпленията на комунистическата власть и говориха за задачите на българската емиграция. Бѣ раздадено жито и вино за Богъ да прости.

ПОМЕН

На 3 октомври 1990 година се навършват
46 години

от деня, в който изчезнаха, безъ съд и присѣда, отъ килинѣта на Народната милиция видните граждани на Велико Търново:

Васил Писаров — лесничей
Георги Антонов Николов — фин. ревизор
Георги Николов — търговец
Димитър Йорданов — адвокат, предс. на читалище „Надежда“, бивш кмет
Живко Златев — индустриалец
д-р Иван Димов — лекар
Иван Николов — фотограф
Милко Кръстев — стажант юрист
Минко Танков — финансист
Никола Водешчаров — аптекар
Николай Денчев — чиновник
Пантелей Данидов — предс. на туристическо д-во „Царевец“
д-р Стефан Караванов — лекар
Тодор Добруджалев — хотелер
Тодор Тумбев, гр. Дебелец — свещеник
Христо Момчев — адвокат

Нека всички, близки и познати на загиналите, да почетат паметта им.

Панахидата ще се извърши на 7. X. 1990 год. от 11 часа в църквата „св. Марина“ - Велико Търново.

Търси се емигранта Георги Поповъ отъ Пловдивъ. Търсятъ го неговите сестри. Умолява се този, който знае адреса му да пише или се обади на Петъръ Николовъ - Тел. 201-409-7117, адресъ 2 Stratford Drive, Freehold, N.J. 07728 - USA

Търси се емигранта Тодоръ Борисовъ Тодоровъ, роденъ 1924 г. въ село Грамада, Кулско. Билъ е въ Торонто до 1959 год., а следъ това въ Монреалъ. Търси го сестра му. Молимъ който знеа нѣщо за него или синътъ му Боби, род. въ Торонто, сега на 35 - 40 години, да събщи въ редакцията на Борба.

СКРЪБНИ ВЕСТИ

На 4 ноемврий 1990 год. почина въ Мелбърнъ, Австралия

Д-ръ Д И М И Т Ъ Р Ъ А Х П А П О В Ъ

Покойниятъ е роденъ 1910 год. въ гр. Тръвна, България. Завършва въ Софийския Университетъ икономия, работи известно време въ Министерството на Финансиитъ, следъ което заминава за Германия. Тамъ следва въ Университетитъ на Хайделбергъ и Йорнбергъ и получава титлата "Докторъ по Икономия". Следъ завръщането си въ България продължава да работи, заемайки високи служби. Следъ 9. 9. 1944 г., когато страната падна подъ комунистическа власт, той напуска България и емигрира въ Австралия.

Д-ръ Ахпаповъ активно се включва въ борбата срещу комунизма. Става председател на Българската Църква "Св. Ив. Рилски" въ Мелбърнъ, редактира и издава списанието "Заветъ" и си извоюва всеобщо уважение. Преди една година, поради здравословни причини, д-ръ Ахпаповъ се оттегли отъ активна дейностъ. За неговитъ заслуги той бѣ награденъ съ Ордена на Българския Националенъ Фронтъ. Смъртъта на д-ръ Ахпаповъ е голѣма загуба за цялокупната българска емиграция.

Погребението се извърши на 8 ноемврий 1990 г. при масово стечение на емиграцията.

Богъ да го прости и вѣчна да бѣде паметъта му. Б.Н.Ф.

По поводъ смъртъта на д-ръ Ахпаповъ се получи въ редакцията на сп. Борба съобщение отъ новия председател на църквата "Св. Ив. Рилски" г-нь Цвѣтанъ Цвѣтковъ, а също и нарочно възпоменателно писмо отъ представителя на БНФ г-нь Живко Сребровъ, извадки отъ което цитираме:

"Преди 36 години азъ се запознахъ съ д-ръ Ахпаповъ, въ Мелбърнъ, на една демонстрация на българскитъ политически емигранти срещу дошлия отъ България пратеникъ на комуниститъ да увещава емиграцията да се върна въ комунистическия рай - България. Още отъ тази първа срѣца, до края на живота на д-ръ Ахпаповъ, помежду ни се създадоха и съществуваха най-приятелски и интимни връзки"

"Д-ръ Ахпаповъ бѣ дългогодишенъ председател на нашата църква "Св.Ив. Рилски" въ Мелбърнъ и редакторъ на списанието "Заветъ", уважаванъ отъ всички, милъ, внимателенъ и отзивчивъ."

"Той копнѣше да види България свободна отъ комунизма и между насъ бѣше като апостолъ отъ рода на Паисий, Левски и Ботевъ"

"Д-ръ Ахпаповъ бѣше живъ примѣръ на патриотъ и борець за свободата на Родината ни. Той никога нѣма да бѣде забравенъ"

Неговъ вѣренъ приятелъ
Живко Сребровъ

На 19 ноемврий 1990 година почина въ Чикаго нашиятъ съидейникъ, дългогодишенъ членъ на Б.Н.Ф. и бившъ председател на клона въ Чикаго

ГОРАНЪ Б. ЙОРДАНОВЪ
роденъ въ с. Винеце, Фердинандско 1921 г.

Неговиятъ баща като кметъ на селото бива убитъ отъ комунисти-партизани 1943 г. Няколко години следъ 9-ти септемврий, Горанъ напуска поробена България и поема тежкия емигрантски път, който го води презъ Турция за Чикаго. Тукъ съ присъщо на българина трудолюбие и постоянство, той успѣ да си създаде стабилна фамилия и условия за животъ. Горанъ не забрави никога поробенитъ си братя и винаги бѣ въ помощъ на емиграцията. Изказваме най-сърдечни съболезнования на жена му Сона и децата му, Йордан, Елизабетъ и Бонко,

Богъ да го прости

На 16 Октомврий 1990 год. почина въ гр. Рио Де Жанейро - Бразилия

НИКОЛА БЪЛУХОВЪ

Родомъ отъ градъ Петричъ - България.

На 23 Октомврий 1990 год. почина въ Сао Пауло - Бразилия

Д-ръ

ГЕОРГИ ПОПЪ ГЕОРГИЕВЪ

Родомъ отъ гр. Видинъ - България.

И двамата покойници бѣха отлични български патриоти и наши съмишленици.

Богъ да ги прости ! Б.Н.Ф. - Бразилия.

THE QUARTERLY MAGAZINE ON BULGARIAN AFFAIRS - SINCE 1952

BORBA

Founder: Dr. Ivan Dochell
† Editor: Dr. George Paprikoff
P.O. Box 46250 CHICAGO
ILL. 60646

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y. 18R 11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

БЪЛГАРСКАТА КОНСТИТУЦИЯ

БЪЛГАРСКИЯТ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ СЕ БОРИ ЗА НЕЗАВИСИМА, СВОБОДНА И ДЕМОКРАТИЧНА БЪЛГАРИЯ:

ЗА възстановяване на ТЪРНОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ.

ЗА създаване на условия за свободно и неограничено духовно и стопанско развитие на индивида не като роб на държавата, а като служител на нацията.

ЗА духовно обединение на всички българи, където и да се намиратъ тѣ.

ЗА прекратяване на престъпното замърсяване на Родната Земя и природа и незабавно законодателство за прочистване на околната срѣда.

ЗА социално законодателство, което да гарантира сносенъ животъ за болни и неработоспособни. НИКОЙ БЪЛГАРИНЪ НЕ БИВА ДА ГЛАДУВА!

ЗА конфискация на всички партийни и незаконно придобити имоти. Връщане на земята и имотитѣ на законнитѣ имъ собственици.

ЗА ограничаване на войската до минимумъ.

една духовно и икономически благоденстваща БЪЛГАРИЯ е най-добрия залогъ за поддържане на БЪЛГАРСКИНАТА въТРЕ и вънъ отъ държавнитѣ граници. да продължимъ дѣлото на възрожденцитѣ и строителитѣ на ТРЕТОТО БЪЛГАРСКО ЦАРСТВО! да продължимъ тамъ, гдето

КОМУНИСТИТѢ ГО ПРЕКЪСНАХА - НА 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА!

Днесъ повече отъ всѣкога сѣ необходими
СРѢДСТВА

за утвърдяване идеитѣ на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

Помнете, че свободата не се дарява -
свободата се извоюва!

Народъ, който не е достоенъ за жертви
не е достоенъ за свобода!

Пращайте Вашитѣ помощи на адресъ:

BORBA

P.O. Box 46250, CHICAGO, ILL. 60646

Чековетѣ да бѣдатъ надписвани до

BORBA

P.O. Box 46250, CHICAGO, ILL. 60646

45 ГОДИНИ СТИГАТ !

